

**DOBŘÁ
ADRESA**

Z obsahu

Rudé léto Martina Gromana

Soňa Suchomelová: Frida

Jan Katolista Turkyně: Dětem

Jan Gabriel: Texty

Obsah:

Přílohy

Marie Zachovalová:

Ztracený Walter (43)

Jindřich Batolec: **Pohádky
o údolích v poušti (52)**

SYSTÉM NAVIGACE: KLEPNĚTE!

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám naepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

O čem se (ne)mluví

Tomáš Koloc: **Hollywoodské sny (jak jsem daboval
erotické filmy) (4)**

Jakub Šofar: **Šosky 19 (7)**

Vikýř Stanislava Komárka (8)

Jan Katolista Turkyně
Dětem (12)

Hudba

Jakub Šofar: **Dobrá cizrna (14)**

Strž DA (recenzní prostředek)

Film: Soňa Suchomelová: **Frida (16)** / **Literatura:**

Patrick Ungermann: **Za našich časů (20)**, Štefan

Švec: **Jeník Novák – Kupé pro Marcela D. (22)**,

Martin Belásek: **Bohulibý rozjezd (23)**

Média

Miroslav Cingl: **Až tam budem' (24)**

Kafe Evy Hrubé (32)

Představujeme...

Jan Gabriel: **Texty (34)**

Rudé léto

Martin Groman: **Komunismus včera a dnes I. (38)**

Podobrazník

Honza Hanzl: **Žaluji... (42)**

Na titulní stránce: Marie Zachovalová, první fotografie z cyklu „Ztracený Walter“ (viz str. 43)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 7, ročník 4. E-mail: dobraadresa@first-net.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Štefan Švec. Redakce: Miroslav Cingl, Martin Groman, Jan Los, Ondřej Macura, Vladimír Novotný, Kateřina Rudčenkova, Viki Shock, Jakub Šofar. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Vystavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet a. s.

Naši milí,

začíná série dvou krátkých prázdninových Adres. Krátké jsou především proto, že je děláme obě najednou, náš výtvarný mozek Jakub Tayaří odjíždí na celý červenec pryč a srpnová Dobrá adresa je tedy hotová už teď, stejně jako tahle. Nicméně uvidíte ji až v srpnu.

Srpnová Dobrá adresa bude dokonce ještě kratší a ještě směšnější než červencová. Bude také plná překvapení, ale to si nechám na potom. Dost už srpnové Dobré adresy, přejdeme k téhle. Martin Groman v tomhle čísle zahajuje své Rudé léto. Nějak se od těch komerčních televizí inspirovat musíme. A dost. Psát o dalším obsahu už vám nebudu. Ten si najděte sami. Groman má samozřejmě jako vždycky největší štěstí, jeho jsem ještě zmínit stihnul. Jo, Soňa Suchomelová napsala roztomilou recenzi na Frídu. Frída byla malířka. Měla to blbě s pohyblivostí. To kdybyste to ještě nevěděli, je toho všude plno. Všude samá Frída. A všude samý Turkyně. Tedy Jan Katolista Turkyně. Ten nám pěkně navázal na minulé dětské číslo a potěšil redakci veselými dětskými říkankami. A teď už opravdu dost. Člověk nemůže psát pořád úvodníky. Kam by ten svět přišel. Všude samý úvodník. Kdo by psal třeba inzeráty? Dovedete si představit Annonci plnou úvodníků? Já ne. Anebo jo. Já si dovedu představit spoustu věcí. Třeba takový volně plynoucí úvodník. Znáte to. Asociace. Náhlé změny témat. Tulení. Velká mokrá zvířata se sympatickými čumáky. Teď, tenhle úvodník už se mi opravdu vymyká z rukou. Abych tu nakonec nezačal psát o soukromých problémech svých kamarádů! Třeba Martin Belásek, ten vám šel jednou kolem knihkupectví a potkal blondýnku, že se mu podlomily kolena. Sebral odvahu a... ne, nebudu psát o soukromých problémech svých kamarádů. Nechám vás číst ty zajímavější věci. Ať se vám Adresa líbí i o prázdninách. Mějte se hezky,

Štefan Švec

Ať už bude tento článek zařazen do jakékoli rubriky, vězte, že se zuřivý šéfredaktor Švec rozhodl zbavit svých nejlepších rubrik a přikázal nám vymyslet nové. Tento článek tedy bude nový díl starých Cestapádů pod jiným názvem.

Stane se to vám všem. Jednoho dne vám zavolají, že budete simultánně dabovat erotické filmy. Francouzské erotické filmy. Že jste prostě něco provedl při pořádání filmového festivalu Techfilm, a bez této služby se z toho nedostanete (tato poznámka je malou nápovědou pravidelným čtenářům Cestapádů). Venku je horko na koupání, ve vzduchu je dusná atmosféra vyhození ze školy a absolutní nechuti cokoli dělat. V kanceláři spojených městských kin (kam nikdo nechodí, protože všechny diváky požralo nově založené multikino) na vás čekají dvě dialogové listiny sestavené především z cizozemských citoslovců. Při jejich čtení (už tři čtvrti roku jsem nezadaný) se dusno vrátí znovu v jiné podobě, ale vzápětí pomi-

ne. Ten který den se k dabingu dostavíte těsně před promítáním, neboť jste se zdržel v redakci pravicovo-levicového extremistického časopisu. Vynadá vám nejdřív ředitelka spojených kin, potom promítač, který vám musí nahonem nařizovat dabovací zařízení, a potom se začnou trousit diváci. Jsou tři. Jak jsem již podotkl, jsou ne-
zvykle slunečné květnové dny.

Váš stoleček za poslední řadou hlediště vypadá útulně. Nařídíte si lampičku, přitisknete sluchátka k hlavě a sklepnete papíry. Objevují se první záběry. Dialogů je pomálu, takže se začínáte nudit a chytáte kolem poletující mouchy v letu za nožičky. Film pojednává o tuniském přistěhovalci v Paříži. Právě ve chvíli, kdy si začínáte užívat svou božskou úlohu překladatele, který může všem nakecat, co se mu zlíbí, a tak pojímá film jako příběh homosexuála, zaduní na plátně první soulož. Heterosexuální. Všichni tři diváci (což jsou, to jsem ještě nezmínil, tři krasavice-intelektuálky) se po vás pohoršeně ohlédnou. Nasadíte omluvný úsměv a začnete tlumočit přesně podle původního znění: „Dělej, šukej,

Sen
noci

hollywoodské

kurvo! Narvu ti ho tam! Už jsi? Ne, ještě nejsem... atd.“ Divačky-intelektuálky se konečně zatváří spokojeně. Film jim přesně zapadá do soudobého apokalyptického realismu kinematografie: pornografií a sebevraždami k jasnému vyjádření dnešního světa. Jen tak dál, jen do nich, říkáte si v duchu a na místě obdělávané Francouzky si představujete předsedu správní rady filmového koncertu Gaumont. Jen v nejjemnějších a nejtvrďších okamžicích se to, co je vidět na plátně, snad trochu podobá tomu, o čem vám ve škole říkali, že je to láska (a co jste, jsa romantikem, nikdy nezažil). Film se pomalu dosoulozuje do konce. Když se rozsvítí, vidíte vedle své židle neotevřenou láhev Dobré vody. Na etiketě je nápis: „ZA DABING.“

Další den přehlídky se dostavíte včas. Promítač vám ještě stihne promítnout kus filmu „Ti, kdo mě mají rádi, pojedou vlakem“, abyste si to zkusili. Zbytek času bloudíte po proskleném kuloáru kina a za jeho sklem vidíte pořadatelku nedávného studentského majálesu, na němž jste se svou skupinou zpíval pís-

Váš stoleček za
poslední řadou
hlediště vypadá útulně.

Nařídíte si lampičku,
přitisknete sluchátka
k hlavě a sklepnete
papíry. Objevují se

první záběry. Dialogů
je pomálu, takže se

začínáte nudit

a chytáte kolem

poletující mouchy

v letu za nožičky. Film

pojednává o tuniském

přistěhovalci v Paříži.

Právě ve chvíli, kdy si

začínáte užívat svou

božskou úlohu

překladatale, který

může všem nakecat...

ničky Jiřího Suchého. Pěkně si spolu popovídáte, ale vám osobně je jasné, že další schopnost, kterou jste ztratil, je otevřená komunikace s lidmi. Divaků je tentokrát asi deset a vesměs jsou to gymnaziální profesori francouzského jazyka. Po prvotní nudě máte co dělat, abyste v dešti dialogů stačil divákům alespoň svými slovy vysvětlit o čem film pojednává. Rodina, která putuje z Paříže do Lyonu na pohřeb svého příbuzného, se ve vlaku podivně páruje podle matematické formule variace s opakováním. Skoro bezvýhradně vznikají dvojice stejného pohlaví, které se postupně rozmísťují po všech vlakových záchodech. Poté vlak zastavuje ve stanici „Souterrain“ („Podsvětí“). A tam se to

všecko začne mazat. Je vám líto mrtvého sochaře, který je za zvuků překrásné okcitánské hudby pohřben na bílém lyonském hřbitově s pěti sty tisíci náhrobků, jeho transsexuálního synovce, který si není jist svým pohlavím, druhého synovce, který v patnácti utekl z domova a teď nemůže najít cestu k otci, i jeho otce, který celý život inkognito posílal synovi peníze, protože jeho obchod stojí před bankrotem, je vám líto té dívky z majálesu, přezraného světa, který tloustne až se západní polokoule naklání a nejvíc ze všeho je vám líto sebe sama. Vezmete kramle a utečete. Chodíte po městě, je večer a ve všech televizích za okny dávají erotické filmy. Bezděky si je dabujete. Ve všech televizích ve městě se souloží a všechna těla vám připadají jako vaše vlastní. Souložíte na každé obrazovce v Hradci Králové a víte, že mají-li lidé něco společného, jsou to ty věci, které se dějou s jejich tělem. Ty věci, které se dějou s jejich tělem.

Tomáš Koloc

O

čem
se
(ne)
mluvíŠOSKY₁₉
(Šofarovy fotosky)

Protože

Lysenkova teorie
má hodně blízko
k Artaudovi,
Lautréamontovi
nebo Bretonovi,
prostě k těmhle
vychytanejm
klukům.

Socialistické
rostliny totiž
neznají
konkurenci,
socialistické
rostliny jsou
připraveny
mezi sebou
kooperovat.

Jsem z tak staré doby, že si ještě vydržuji fotoalbum, vlepuju do něj fotografie, neboť tak šel život... Mimo svých osobních snímků však přechovávám i ty, se kterými nemám nic více (ani nic méně) společného, než že k nim mám vztah...

Zkouším vás, zda to vydržíte ještě jeden rok. Já mám fotek dost! Předminule Plojhar, minule Zrzavý, a dnes akademik T. D. Lysenko, prezident Vsesvazové akademie Leninovy pro vědy zemědělsko-hospodářské, který rozdrtil reakční učení mendelismomorganismu. Kamarád protoplazmy a bojovník proti hrachorům. Muž, který uvedl marxismus-leninismus do živé přírody a který pochopil, že když Makarenko může převychovávat lotříky v mladé budovatele komunismu, tak šlechtitelství zase může vychovávat rostliny k lepším výnosům – i rostliny se mohou přece rozhodnout budovat lepší, spravedlivější řád. Socialistické rostliny totiž neznají konkurenci, socialistické rostliny jsou připraveny mezi sebou kooperovat.

Tvrdím však, kdyby se to s tím Lysenkem takhle nezvrhlo, kdyby se místo biologie dal na umění, tak dneska mají jeho díla milionové ceny a jeden každý strýček Sam by je chtěl mít nad gaučem. Protože Lysenkova teorie má hodně blízko k Artaudovi, Lautréamontovi nebo Bretonovi, prostě k těmhle vychytanejm klukům. Fakt že jo. Abych své tvrzení dokázal, tak jen malá ukázka z rozhovoru pro *Litěraturnuju gazetu* (1951). *Na př. kdo může vidět nebo ukázat, že si zajíci navzájem překáží více, než jim překáží vlci.* Na této geniální větě je nejdůležitější to, že nekončí otazníkem, není to totiž otázka (řečnická), je to odpověď!

Jen aby nám vrby a topoly nezvlčily a nevyhlásily třídní boj bojínkům a psárkám...

Úspěch proroků je v neposlední
řadě dán i jejich hojným
publikem – v duších celé řady
z nás se skrývá více či méně
vědomá touha po nových
začátcích, radikální revizi světa,
pokání i pocit, že takto to už se
světem dál nejde, ne zcela
nepodobná afektu hněvivých
dětí, že dnes je neděle
a v hračkářství se neprodává.

Půvab zahrady

Už římsí básníci a literáti měli tendenci zdůrazňovat „morální“ převahu venkova a zemědělství nad městem a jeho pletichami a utíkali se zhusta před nepřízní mocných či celkovým znechucením na své statky. Zdá se obecně, že znechucení z veřejné sféry působí v zemích s okcidentální tradicí zvýšené emoční navázání na půdu a nemovitosti, byť jejich reálná potřeba a užitnost je třeba v konkrétním případě malá nebo žádná (Asie řeší toto dilema spíše odchodem do bezdomoví či do horské poustevny). Nemovitost sama o sobě je svou povahou pevná, nehybná a zakotvující a dává jakýsi pocit jistoty. Také emoce, jaké se na nemovité věci a rozbroje, které mezi lidmi činí, jsou mnohem větší, nežli odpovídá jejich tržní ceně. Nemovitost, na rozdíl třeba od počítačového programu, vzniká s fyzickým, upočetným úsilím, pracně se i prodává či převádí a v běžném smyslu je ji těžko ukrást. Veliká citová vazba k chalupám a zahrádkám za

minulého režimu byla výtečným indikátorem všeobecné společenské pozmournosti. Vztah k půdě a rostlinám z ní vzcházejícím je něco, co daleko přesahuje zemědělskou utilitárnost a okrasné zahradnictví a pěstování pokojových rostlin patří k člověku stejně nedílně jako neolitické rituály obnovy vegetace a plodnosti. Svět fysis je svým řádem jakýmsi způsobem uklidňující, růst a vzcházení odněkud někam vedou a činí dojem smysluplnosti, byť cyklické. Kladou také určité nároky na čas a trpělivost a tyto procesy lze sice přirychlovat ve stylu rychlení hyacintů či salátu, ale jen k jisté hranici – je snazší zničit celý svět nežli vypěstovat za den jabloň. Staří autoři, např. Vergilius ve svých Georgikách, často zdůrazňovali, že země je spolehlivá, poctivá či spravedlivá. Co se do ní zasadí, to z ní vyroste. Sledovat klíčení špenátu je balzám na duši oproti poslouchání intelektuálních či masmediálních žvástů, které nemají zhusta oporu v ničem a nejsou odpovědné ničemu, ani sobě samým. Je neobvyčejně osvěžující si uvědomit a ohmatat, že je i něco jiného „skutečného“ a směřodatného než internet jeho svět systemizovaných pomyslů. Jak krvavě skutečný byl proti němu i svět tlachů na římském fóru, před nimiž Vergilius utíkal! Zahrada neumožňuje tuneláže a virtuální čarování, svébytně si bují, jen lehce usměrňována. Jakýmsi způsobem mne odráží a zároveň o mne nedbá. Ve své přizemnosti, zemitosti a fyzičnosti je dobrou hradbou před nekontrolovaným běsněním ducha. Proto ji mám rád.

Prorokování

Prohližíme-li nezaujatým okem celou širokou škálu možných lidských aktivit, zaujme nás, do jaké míry je fenomén „prorokování“ transkulturní. Ač je znám nejlépe ve své „zavedené“ podobě u semitských národů Středního východu, tj. starých Židů a Arabů, je těžko nevidět některé podobné rysy i u zcela vzdálených kultur, a také u řady lidí v našem bezprostředním okolí. Naprosto nemá význam si osoby s prorockými rysy „patologizovat“, stejně jako jim nekriticky propadat – oboje pomáhá k pochopení celého fenoménu jen málo. Mimo vši pochybnost se sice jedná o riskantní a minoritní životní strategii, která se ale nedá odbýt výroky typu „Muhammad byl epileptik“ či vážně míněným rozlišováním proroků na „pravé“ a „falešné“. Vždy se jedná o jedince nějakým způsobem do společnosti nezařazené a ve většině případů po zařazení netoužící. Svým způsobem je u kořene profetických aktivit neschopnost žít na světě, jaký je, a touha jej nějakým radikálním způsobem reformovat a přetvořit (tedy cosi v podstatě dětinského, neboť dospělý dospívá právě v okamžiku, kdy shledá, že svět funguje v podstatě správně – je to ovšem právě tato „infantilita“, která pohání civilizační i kulturní pokrok kupředu). Dětskému schématu odpovídá i to, že většinou zvěstují vůli nějakého božstva či jiného „transcendentálního rodiče“, k němuž mají tak říkajíc přímý drát. Obsahem prorokování je vždy ko-

nec starých časů, skonání starého a počátek nového věku, v němž bude vše či alespoň většina věcí „zcela jinak“. Zároveň je typické, že proroci požadují po svých bližních nějaká zjevná znamení připojení se k novému proudu, někdy dosti bizarní, a odřeknutí se od tradice či alespoň její části. K tomuto účelu se také vždy používá poetický jazyk (byť se často zároveň proti „básníkům“, tj. v podstatě konkurenci, bojuje), často nabubřelý a plný drastických obrazů, což je ostatně pro řeč „holých“ archetypů, které mluvčího uchvátily, typické (odtud třeba uhrančivost proroků intelektuálních, např. Nietzscheho). Zdá se, že nejhorší, co se může prorokovi stát, je být blahovolně trpěn. To vede většinou k jeho osobnímu rozpadu či alespoň sociální degradaci. Je-li mu přisouzen význam, ať už kamenováním či instalováním do vůdcovské pozice, jeho význam se začíná naplňovat. Obecně jsou převratné doby pro proroky mnohem příznivější než klidné a sami je ostatně pomáhají spoluvytvářet. Pro srovnání je zajímavé si uvést případ proroka ze zcela jiného kulturního okruhu, zřejmě asi sotva nějak zasaženého prorockou tradicí Starého světa. Byl to Tenskwatawa, bratr známého náčelníka indiánského kmene Šauní, Tekumseha. Jeho profetická činnost trvala několik let a vrcholila během první dekády 19. století. Požadoval po svém i okolních kmenech zanechání konzumace alkoholu, válek a fyzického násilí vůbec, ale také usmrcení všech

psů, odhození magických „medicínských“ váčků, nepřetržité udržování ohně v obydlích a zákaz jeho rozdělování jinak než třením dvou dřev. Jeho emisaři učení roznášeli na všechny strany a působilo obecné rozrušení a strach, byť většina jeho krajanů požadované zásady po léta dodržovala. Když vzrušení opadlo, vegetoval vizionář ještě řadu let s cejchem lháře a podvodníka celkem nerušen v rámci kmene dál (celá událost je velmi barvitě líčena např. ve vzpomínkách Johna Tannera, které vyšly v r. 1956 pod názvem V indiánském zajetí i česky).

Stojí za to připomenout i skutečnost, že určité profetické rysy nesla a nese i celá řada intelektuálů a vědců z českého disentu minulého režimu či alespoň z jeho pokraje. Už z tohoto důvodu vyvolávají jejich knihy a články i na zdánlivě zcela odborná témata často záchvaty nadšení či odporu typické spíše pro činnost proroků v širokém slova smyslu (uzavření jakéhokoli typu působí vždy velký rozkvět profecie – vzpomeňme jen na babylónské zajetí Židů – jak správně zdůrazňuje Z. Kratochvíl, lze v kuchyni při velké snaze zkonstruovat atomovou bombu, tržní hospodářství ale např. ne). Úspěch proroků je v neposlední řadě dán i jejich hojným publikem – v duších celé řady z nás se skrývá více či méně vědomá touha po nových začátcích, radikální revizi světa, pokání i pocit, že takto to už se světem dál nejde, ne zcela nepodobná afektu hněvivých dětí, že dnes je ne-děle a v hračkářství se neprodává.

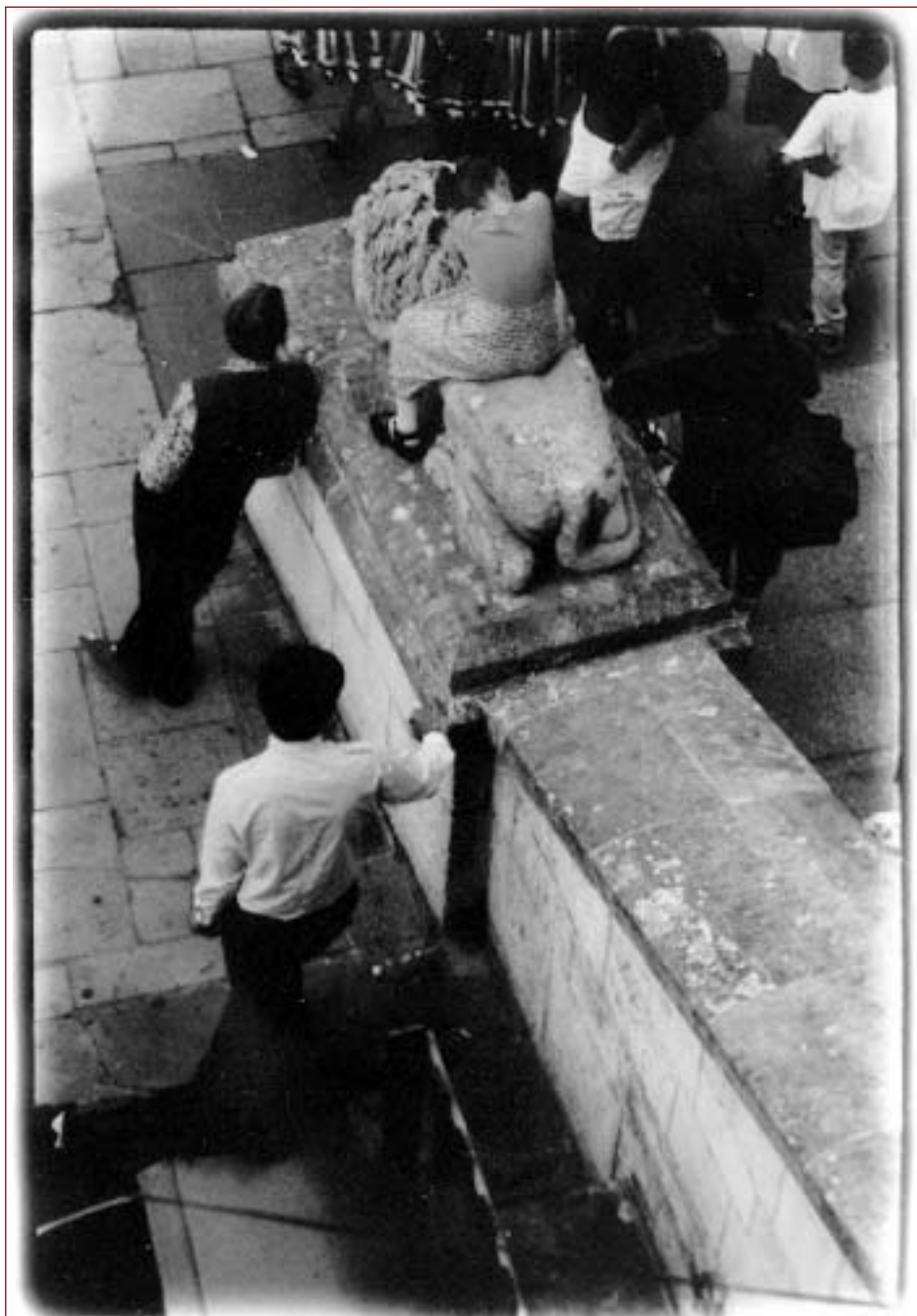
Sledovat klíčení špenátu je balzám na duši oproti poslouchání intelektuálních či masmediálních žvástů, které nemají zhusta oporu v ničem a nejsou odpovědné ničemu, ani sobě samým.

Už nejzásadnější orientace ve světě (u lidí i zvířat) je zprostředkována zkušenostmi z větší části nepříjemnými – o stůl se lze uhodit, o kamna spálit, včela při nešetrné manipulaci bodne. Svět nám klade odpor a tím je nám nejen „odporný“, ale vůbec umožňuje náš pohyb v něm (pasivní odpory umožňují chůzi) a jeho poznávání.

Názor mnoha náboženství o tom, že člověk roste protivenstvími, je plně oprávněný. Protivenství je to, co je nám protivné, ne jen protiběžné, ale i nepříjemné. Už nejzásadnější orientace ve světě (u lidí i zvířat) je zprostředkována zkušenostmi z větší části nepříjemnými – o stůl se lze uhodit, o kamna spálit, včela při nešetrné manipulaci bodne. Svět nám klade odpor a tím je nám nejen „odporný“, ale vůbec umožňuje náš pohyb v něm (pasivní odpory umožňují chůzi) a jeho poznávání. I sociální dovednosti si dítě osvojuje „narážením“ na různé sociální bariéry a není-li jich, vyrostě z něj jakési monstrum neronského typu, amorfní améba postrádající hranic v lidské podobě. Mezilidské vztahy jsou přímým pokračováním protivenství neživého světa, s tím rozdílem, že jsou neskonale aktivnější nežli roh stolu, pasivně čekající, až se o něj praštíme. I školství je, například, v zásadě takovýmto organizovaným přivozováním mikrotraumat

a protivenství – o vyučované obsahy, ty různé přímky přetáté příčkou a Pythagorovy věty, přece v životní praxi vůbec nejde. Oproti vztahům mezi zvířaty jsou ty mezilidské ještě vylepšeny o hojně užívání slov, která představují jakousi korunu emocí či pocitů, cosi jako květ na rostlině či pěnu na vlně a jsou současně úlevou i zbraň, hnutím mysli ve formálně zkoncentrované podobě. Některé typy lidských chování se stanou pochopitelnějšími, když je sledujeme touto optikou – „zlobení“ dětí je smysluplné v tom smyslu, že drží rodiče v neustálé tenzi a pozornosti a nedá jim ochabnout – z etologického hlediska by nebylo obtížné zařídit, aby děti byly „hodné“, jako třeba malí vačnatci. I postoj dospělých k „zlobení“ je přinejmenším ambivalentní („i ty můj malý zlobítku...“) a v pohádkách se zhusta zdůrazňuje, že v domečku dlouho bezdětných manželů „bylo smutno“ (nejedná se až tak o děti jako předmět společenské sebe prezentace a formu penzijního pojištění za starých dob – tím, že rodičům stále „prohrabávají“ hluboké vrstvy nevědomí, je udržují v aktivitě). Zdá se, že zdánlivě iracionální ataky žen vůči „jejich“ mužům mají podobný, navíc i psychotherapeutický cíl – provádějí jakousi spontánní a nedobrovolnou psychoanalýzu, při níž se snaží útoky „nabídnout“ jakoby kopím napíchnout nějaký skrytý komplex, aby „oplaskl“. Vzhledem k tomu, že při nich pronášená přání bývají často logicky rozporná, má celá procedura navíc povahu zadávání koanu zenovým mistrem, což, jak známo, vede k osvícení.

Foto
Kateřina
Rudčenková

cení. Celá procedura může mít i svůj „sociobiologický“ aspekt – muž, u něhož proces duševního dospívání pokročil dál a více „nalezl sám sebe“ bývá společensky úspěšnější a kreativnější. Je těžko si nevzpomenout na „útoky“ jehňat či kůzlat na mléčnou žlázu matky, spojené s masáží a následnou větší produkcí mléka. Prorok Muhammad vystupoval proti mnišství nejen proto, že snižovalo přírůstky pravověrných, ale zejména proto, že představuje nelegitimní zkratku a ulehčení – žít sám ve skalní sluji je snadné, s ženami a dětmi podstatně náročnější. Za zmínku stojí i představa archaického práva o tom, že závazek vzniká nejen pokrevstvím (či krvavým „pokrevním sbratřením“), ale i lézí, zraněním (původně také krvavým) či jiným ublížením. Právě u partnerských vazeb vidíme nejlépe, jak traumatem vazba vlastně vzniká a dalšími ublíženími se posiluje. Ne náhodou připomínají muži, kteří většinu života prožili celibátně, v pokročilejších letech zestárlé chlapce (byť jejich život byl v mnohém jednodušší) a nezřídka přímo vyhledávají protivenství jiného typu, jako by jim chybělo.

I školství je, například, v zásadě takovýmto organizovaným přivozováním mikrotraumat a protivenství – o vyučované obsahy, ty různé přímky přeřáté příčkou a Pythagorovy věty, přece v životní praxi vůbec nejde.

Motto: Lépe psáti básničky než zneužívat holčičky

Věnováno synovi Vencákovi a Mirku Dočkalovi,
který (platonicky!) miluje sedmileté dívky.

Jan Katolista Turkyně

DĚTÉM

Upozornění: V této sbírce používám básní Františka Gellnera, J. H. Krchovského a mnoha anonymních umělců, jsa přesvědčen, že v mé úpravě stanou se oblíbenými říkačkami, napomáhajícími k formování charakteru a hodnotové orientace dětí ve školách a na nižších stupních základních škol. Taktéž je tuto sbírku možno použít k výuce zpěvu, jazyka českého či při výchově v rodinách, zvláště pak katolických.

První příhoda Poslušné Aničky

„Aničko, buď hodná,“ řekla maminka před odchodem z bytu své dcerce. „Buď uvnitř a ani se nehni. Víš přece, že kolem obchází ošklivý pán, který dělá děvčátkům ošklivé věci. Ne abys někomu cizímu otevřela dveře.“ A odešla.

Anička se bála. Poprvé sama doma. Ale říkala si: „Když budu poslušná, nic se mi nestane.“ Proto neotevřela ani ošklivému pánovi, ani vlkovi, ani třem perverzním prasátkům. A nic se jí nestalo.

ABRLATA DABRLATA
dej si pozor na děvčata
ábr fábr domine
tomu dají – tomu ne

TEN NÁŠ VENCÁK
to je kos
ztratil kondom
chodí bos

KRAJINOU JEZDÍ VLÁČEK
je to vláček zabijáček

Jan Katolista Turkyně je badatelem, který pro Dobrou adresu objevil již několik neznámých literárních dokumentů nečekaného významu. Jmenujme jen odkaz Bedřicha Václavka či zápisky neznámého spisovatele K. Č., autora Hovorů s kýmsi. Dnes představí JKT svou vlastní tvorbu. K jejímu zveřejnění jej přemluvila jeho spojka s redakcí Dobré adresy Kateřina Rudčenkova.

NA MALINKÉ HLAVY

maličké čepičky
na malinké nohy
maličké botičky
na malinká těla
maličké rakvičky

BYL JEDNOU JEDEN KOPEČEK

na kopečku domeček
v tom domečku stoleček
pod stolečkem hrobeček
a v hrobečku mrtvolky
fritují si hranolky

ENTENTÝKY DVA ŠPALÍKY

čert vyletěl z elektriky
vyletělo vzápětí
vysoké napětí

MIKULÁŠ ZTRATIL PLÁŠŤ

a čertice sukni
co máš dělat? že se ptáš!
hned se na ni jukni

VAŘILA MYŠIČKA KAŠIČKU

na zeleném rendlíčku
tomu dala
tomu dala
tomu dala
nedala Kájovi z Demínky
protože je ještě malinký

DĚŤÁTKA VESELE HÝKAJÍ Z KOČÁRKŮ

příčiny nehledám pravdy troch děse se
snad Vencáček Aniče šmátrá kdes v rozparku
a jejich kočárek rozkoší třese se

ONKOLOGICKÁ

Běží liška k Táboru
hlavu plnou nádoru

PANE, POJĎTE SI HRÁT

Elce pelce do pekelce
půjdem si hrát na viselce
či lehneme si na hraničky
a zahrajem si na spalničky?

ENYKY BENYKY

kliky bé
jde táta z putyky
nebo né?

HODY HODY DOPROVODY

vezmu děti do hospody
červený a bílý
po nich precci sílí

SKÁKAL PES (DĚTSKÁ VERZE)

Skákal pes přes oves
přes zelenou louku
šel za ním myslivec
penis na klobouku

SPINKAJÍ DĚŤÁTKA SPINKAJÍ HLUBOCE
či to snad předstíraj? jenom tak? naoko?
namísto šateček dřevěné rakvičky
spinkají děťátka spinkají hluboko

ZESNULO MÉ ROBĚ

odpočívá v hrobě
odešlo mé robátko
změnil se v hrobátko

Druhá příhoda Poslušné Aničky

„Aničko, buď hodná,“ řekla maminka před obchodem své dcerce. „Stůj tady a ani se nehni. Víš přece, že kolem obchází ošklivý pán, který dělá děvčátkům ošklivé věci. Ne abys s někým cizím šla pryč.“ A odešla.

Anička se bála. Poprvé sama před obchodním domem. Ale říkala si: „Když budu poslušná, nic se mi nestane.“ Vtom se začaly v obchodním domě dít hrozné věci. Nejprve jen tak legračně doutnalo elektrické vedení, pak se objevily první plamínky a brzy již hořelo celé přízemí. Potom první, druhé i třetí patro. Čtvrtého patra se plamínky ani nedotkly, neboť tak vysoký zase obchodní dům nebyl. Anička po celou dobu stála před vchodem a říkala si: „Nesmím nikam s nikým jít, kolem chodí oškliví pánové a dělají děvčátkům ošklivé věci.“ Od ohníčku ji začaly doutnat sandálky. Pak ponožtičky a brzy jí plamínky olizovaly lýtky. Anička však stála a ani se nehla. Tu přiběhl ošklivý pán a vlekl Aničku pryč. „Nepůjdu s vámi,“ řekla Anička, „určitě děláte děvčátkům ošklivé věci.“ A vší silou ho odstrčila. Pán se zapotácel a zmizel. Aniče vzplála sukýnka, pak blůzička a kůžička. Nakonec ji shořela hlavička. Kloboučku se plameny ani nedotkly, neboť tak vysoká zase Anička nebyla.

Dobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrna

J tohle sem patří. V levných knihách prodávali další kousek z edice *Evokace*, kterou vydává nakladatelství Volvox Globator. Kniha Legs McNeila a Gilliana McCaina vyšla v r. 1996, u nás v překladu A. Neumana pod názvem **Zab mě, prosím (necenzurovaná historie punku)**. 390 stran textu je složeno z výpovědí různých a roztodivných postav americké a britské punkové scény (nikde není uvedeno, odkud to je vytaženo, zda jde o osobní rozhovory nebo vypreparované věty z časopisů či jiných médií), vše je poskládáno do mozaiky, jako kdyby to vytvářel Jiří Kolář. Záběr je od roku 1965 až po 1992 – začíná se samozřejmě Velvety (a Velvety se taky končí). Ještě že jsme poslouchali jenom hudbu a žili z toho, co kolem nás vytvářela. Soukromý život této „komunity“ byl zamlžen drogami a prachama jako vše ostatní. Spousta věcí byla umělých a pro kšeft; autorům se podařilo poměrně plasticky vylíčit, kdy se nasranost v názorech mění na finanční bonifikaci. Spousta lidí taky na té cestě zastavila. Kniha vlastenecky vysvětluje, že punk

vlastně vznikl ve Státech kolem kapel, jako jsou *Ramones*, *Heartbreakers* (co to komu dnes říká), kolem časopisů a manažerů. Víme tady v Podřipsku o *Danny Fieldsovi* a *Richardu Hellovi*? Známe sice *Television*, ale ne *Johnny Thunderse*, známe *MC5*, ale ne *Wayne Kramera*. O *New York Dolls* víme spíše jako o módě, ale *Dead Boys* a *Jerry Nolan*? Kdo to je? (Abyste to dobře pochopili, to je výčitka do našich řad.) Máme zkreslenou optiku o *Iggy Popovi* a *Lou Reedovi*, jsou to především tvůrci stylů; Reed z toho navíc vychází jako dost odporná kreatura, samolibá figura, přestože je kmotrem punku. Nedoceněný a u nás upozaděný *Tod Rundgren*. Naše akcenty jsou úplně mylné – je to zcela špatně? (Knihu jsem četl v době, kdy zemřela jedna z hlavních punkových postav – *Joe Strummer* z *Clash*.) Podle všeho USA nejsou jen tavicím tyglíkem pro rasy, ale i pro kulturu (smím to vůbec tvrdit?). Jo a od řídícího pultu to vše řídí *David Bowie*. A zcela nakonec: jak můžeme knize věřit, když končí povídáním *Mae Tuckerové* o velvetovském hraní v Praze: *Po koncertě za náma Havel zašel do zákulisí,*

aby si s náma popovídal. Měl s sebou překladatele a pokoušel se mi vysvětlit, co hudba a texty Velvetů pro něj a jeho přátele znamenala, když se pokoušeli vyhazovat do povětří ruský tanky, schovávali se po lesích a byli zavíraní do vězení. Zase ty přesuny významů, ty konotace, zrady písmen a já nevím co. Inu – fiha! Za 149 korun. Do toho běžte, sakra že jo.

V jazzovém klubu v Železné, lépe řečeno v jeho bazaru, jsem zakoupil za 249 korun možná největší hvězdu a stálíci africké scény **Miriam Makebu**. U nás vyšla za koumáků jedna deska díky jejímu boji proti apartheidu. Známa i jako Mama Africa, žila 30 let v emigraci a pomohla nástupu africké hudby jako nikdo jiný – i když výsledky práce teď sklízejí ti jiní. Narodila se jako dcera „šamana“ národnostní skupiny Xhosa. První nahrávka nese datum roku 1953 (jako členka skupiny *Manhattan Brothers*), dále je známá jako vedoucí ženské skupiny *Skylark*, vystupovala v muzikálu A. Herberta *African Jazz and Variety*, podílela se na dokumentárním filmu *Come Back Africa*. Díky tomu dostala pozvání na

Dobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrnaDobrá
cizrna

koncerty v Evropě a v USA. Zde vystupovala a spolupracovala s Harry Belafontem. Díky svatbě s černošským radikálem S. Carmichaelem začala mít problémy, pak nějaký čas žila v Senegalu, kam ji pozval prezident Sekou Touré. Známa je i spolupráci s Paulem Simonem a koncertem ve Vatikánu. V diskografii má přes 30 kousků a možná ještě více výběrů, které vycházejí především v posledních letech. Cd *Folk Song > From Africa* je z r. 1994, ale uváděné je v r. 1997, je na něm 18 skladeb, které jsou většinou z autorské dílny. Tohle já můžu... procházíme se podél křovin americké černošské hudby, bluesového frázování, swingujících jazzů, ale hlavně tam stále cítíme litanické zpěvy z jihu Afriky, které známe třeba od Manfreda Manna nebo (abych natáhl hooooódně velkou úsečku) od Pavlicova projektu *Mys Dobré naděje*.

Mám takový dojem, že o **Edgar Broughton Bandu** jsem už taky psal. Objevil se na britské scéně v r. 1968 jako undergroundový (motorkářský) gang. Edgar (kytarista a zpěvák), jeho bratr Steve (bikman), basista A. Grant a kytarista V. Unitt.

Hráli jakési elektrifikované blues, nicméně, když jsem dostal v r. 1978 jejich desku *Oora*, řekl mi její bývalý majitel: Tahle kapela vykrádá kohokoliv. Uslyšíš tam spousta již známého, ale přesto je to jenom Broughton. Každá skladba je trochu jiná. V pol. 70. let aktivity ustávají, pak vystupuje pod názvem *The Broughton Band*. Koncem 90. let se objevuje spousta kompaktů i z dosud nevydanými nahrávkami, či se singly (třeba *Out demons Out/Mamma's Reward*, 1970). V r. 1982 vydávají *BB* desku s názvem *Super Chip: The Final Silicon Solution*. 14 skladeb komponovaných podle děje (jak je to v té době zvykem). Trochu zapovscky pojaté, nevýrazné album, o kterém platí to, co řekl Bušek z Velhartic o českém víně. Je třeba poslouchat a vychutnávat. V r. 1996 vychází to samé album již pod názvem *EBB* a je k němu přidána ještě patnáctá, přes 17 minut dlouhá skladba *The Virus*. Tohle je spíše pro fajnšmekry, ale každý by si mohl občas udělat radost. Z Národní za 180 korun.

Kolem cd **Perplexer. Acid Folk - The Album** jsem obcházel nějaký pátek. Ne-

koupil jsem si ho za 260, nekoupil jsem si ho za 180, ale za 95 babek jsem do něj šel, zvláště když na obálce bookletu je zrzavý, dlouhovlasý a dlouhovousý dudák s šíleně překvapeným pohledem. No to jsem tedy vyved. Jak jsem byl poučen ratolestmi, jde o zajímavou ukázkou německého trance. Ale znovu podotýkám - člověk musí být hledač, vyvažovač a posluchač. Jak začne fandovství, jak začne kritické obdivování, končí to inzultací rozhodčího a kontumacím vítězstvím protivníka. Takže proč ne. Minimálně první skladba *Acid Folk (Vocal Mix)*, s použitím dud, je slušná, stejně tak je docela zajímavé použití tématu ze Straussova *Also Sprach Zarathustra* (znáte jistě Kubrickův film *2001: Vesmírná Odyseje*). 12 skladeb přináší sice jinou hudbu, než bych si já představil pod názvem acidfolk (to by museli folku přidat vagón a acidu nechat jen špetku), ale jak říkám, je to zkouška, je to test, tu mačetu do ruky musíte vzít, když chcete projít džunglí. Duc duc duc...

Jakub Šofar

Strž

(velký recenzní
prostředek)

...chci-li zde napsat něco smysluplného, tak
s tím, že film byl hezký, barevný a optimistický,
vystačím jen na 5 řádků...

Frida

Předem své kvalitní recenze musím předeslat, že jsem po všech těch Pianistech a Hodinách chtěla vidět kvalitní, ale pozitivní a přístupný film, a také jsem viděla pozitivní přístupný a opravdu kvalitní film, takže veškeré mé další případné výtky jsou vlastně irelevantní a pramení pouze z toho, že chci-li zde napsat něco smysluplného, tak s tím, že film byl hezký, barevný a optimistický, vystačím jen na 5 řádků.

Frida je jedním ze snímků, jehož genezi mohl sledovat i český filmový fanoušek. Minimálně poslední 3 roky se ve specializovaných periodikách pravidelně objevovaly zmínky o zdoluhavém a náročném vzniku filmu. Ač se podle novinových a časopisových článků mohlo zdát, že Fridu „vynalezla“ Salma Hayek, pravda je trochu jiná. Hayek se sice o realizaci snímku o své krajanice snažila, dlouho ale narážela na nezáměr filmových studií. Potom, co Frida Kahlo na počátku 90. let vstoupila do povědomí i mimo Mexiko, se sice film začal připravovat, ale nezávisle na Salmě Hayek. Co se obsazení hlavní role týká, padala taková jména jako Madonna nebo Jennifer Lopez. To, že se film obešel bez kterékoli z těchto dam, beru, i přes svůj vyhraněný ateismus, jako důkaz toho, že boží milosrdenství (možná) existuje. Na druhou stranu je třeba přiznat, že právě zájem Madonny přitáhl pozornost velkých studií a široké veřejnosti, což Salmě Hayek, která byla minimálně od roku

1997 hnacím motorem celého projektu, výrazně ulehčilo práci, takže nakonec mohla předložit hotový scénář režiséře Julii Taymor.

Upřímně řečeno – při pohledu na osobu a dílo Fridy Kahlo není obtížné fascinaci Salmy Hayek touto ženou pochopit. Malířčiny životní osudy jsou tak barvitě, že je vlastně s podivem, že Hollywood nechal tak slibnou látku tak dlouho ležet ladem. A ještě více s podivem je, že když už se jí chopil, tak film nenakazil zhoubnou nemocí zvanou „politická korektnost“, která minulý rok tak ukázkově zdecimovala matematika Johna Nashe v Howardově snímku „Čistá duše“. Většinou jde totiž velké nadání ruku v ruce s určitou výstředností nebo minimálně ne úplně klasickým životním stylem a je neblahým zvykem (nejen amerických filmů) snažit se výrazné osobnosti „zprůměrovat“ tak, aby odpovídaly představám i konzervativnější části publika. Důsledkem je, že co postavy získají na sympatičnosti, ztrácejí na zajímavosti. Tvůrci Fridy se toho naštěstí z větší části vyvarovali a ve filmu najdeme z jejího života i to, co by snad někdo mohl považovat za kontroverzní.

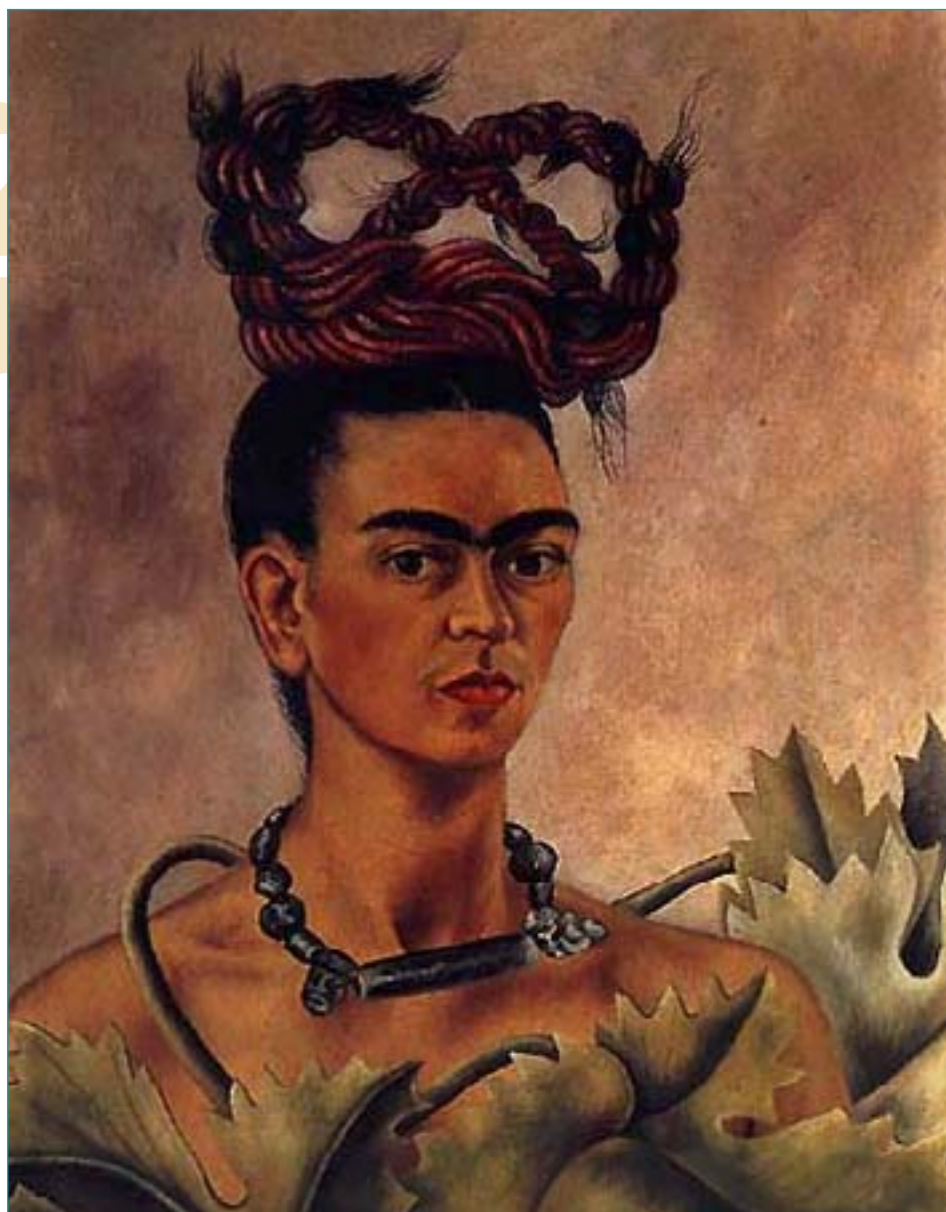
Scénář není nijak zvlášť invenční a vystačí si s chronologickým řazením jednotlivých epizod Fridina života za sebou, což ale není na škodu, jednak proto, že to film

Strž prostředem

vynahrazuje svou výtvarnou stránkou a jednak proto, že samotné osudy Fridy Kahlo jsou dostatečně fascinující. Film se soustředí zejména na její vztah ke slavnému mexickému malíři Diego Riverovi, se kterým se scházela a rozcházela celý život, kterého si v roce 1929 vzala, aby se s ním v roce 1941 na jeden rok rozvedla a následně si ho opět vzala. Diego byl nejodhadnějším obdivovatelem jejího umění a nejdůležitějším mužem v jejím životě, a to bez ohledu na řadu dalších jejích poměrů – s muži i ženami, přičemž nejvýraznější místo má ve filmu její krátkodobý vztah z Trockým (důležité je přitom vědět, že film je velmi věrný historickým faktům, takže jakékoli nařčení z „telenovelovosti“ je mylné). Film je tak vlastně zejména netradiční love story, příběhem dvou silných a výrazných osobností. Tím se ale jeho kvality naštěstí nevyčerpávají, čímž se dostávám k výtvarnému pojetí filmu, které považuji za jeho největší pozitivum.

U biografických filmů o umělcích se vždy řeší jeden a tentýž problém – jak do snímku přirozeně implantovat jejich dílo, tzn. obsáhnout je tak, aby se stalo jedním z charakterizačních znaků zobrazované osobnosti a křečovitě nevyčnivalo nebo aby naopak vůbec nechybělo a film tedy nebyl jen prostým výčtem životních peripetií profláknuté osobnosti. Co se výtvar-

ných umělců týče – u těch méně kvalitních snímků se tvůrci omezují na ztvárnění duševních muk provázejících tvorbu (což se poměrně stereotypně projevuje trháním plátna a poléváním se barvou), u kvalitnějších se pak většinou snaží přizpůsobit vizuální a výtvarnou stránku filmu osobitému vidění umělce, tak jak ho známe z jeho děl. Frida patří do druhé skupiny filmů. Je však třeba říct, že v jejím případě měli filmaři práci usnadněnou tím, že její obrazy přímo reflektují její život. Už sama Kahlo ke svým obrazům poznamenala: „Nebyla jsem surrealistka, nikdy jsem nemalovala sny. Malovala jsem svou vlastní realitu“. Klíčovou osobou filmu tak je režisérka Julie Taymor, jíž

film vděčí za originální obrazovou stránku, která ho posunuje od zdařilého biografického filmu výš. Některé scény jsou tak inscenovány jako Fridiny existující malby (např. Fridina a Diegova svatba), jiné vypadají tak, jak by je asi Frida namalovala, kdyby je namalovala, ve filmu se prolínají reálně a podvědomé sekvence a vše je v zářivých barvách, jaké najdeme na jejích obrazech.

K výtvarné stránce se však paradoxně váže i moje první výtka. Nejde ani tak o to, že film zcela opomíjí inspirační zdroje Fridy Kahlo a staví nás před skutečnost, že vše, co namalovala a jak to namalovala, plyne čistě z její představivosti – to bych klidně ponechala výtvarným teoretikům.

Problém je spíš v tom, že prostuduje-li člověk zběžně její obrazy, může nabýt dojmu, že „její realita“ byla poněkud jiná. Obrazy Fridy Kahlo jsou často šokující a znepokojující, jak to ostatně odpovídá jejich v podstatě terapeutickému účelu (Kahlo začala malovat v době, kdy byla dlouhodobě imobilní a také později do obrazů vkládala svou fyzickou a psychickou bolest). Mám pocit, že v tomto směru byla umělkyně částečně zredukována a režisérka ve filmu nevytváří dostatečnou protiváhu veskrze optimistickému líčení jejího mnohdy tragického života. Jsem si na druhou stranu vědoma toho, že tenhle můj názor je ryze subjektivní a jde jen o to, jaký pocit ve vás její obrazy vyvolávají. A navíc si

ani nejsem jistá, jestli mi to opravdu vadilo, protože charakter a tematika některých obrazů by film dostala do trochu jiného (trochu hororového) žánru. Každopádně za nejdokonalejší přesto považuji scénu autobusové nehody, zejména často zmiňovaný ikonografický záběr těžce zraněné Fridy, zkrvaveného těla pokrytého zlatým prachem. Dokonale v sobě totiž snoubí brutálnost a zároveň snovost, jaká je v jejích obrazech. Zároveň (pro někoho možná provokativně) svou kompozicí odkazuje k ukřižování Krista. Působivá jsou také další, čistě animovaná intermezza – například stylizované zobrazení návštěvy USA, kombinující dokumentární záběry a koláže.

Herecké výkony jsou výtečné – Salma Hayek je přesně takovou Fridou, která se hodí do takového filmu – je to malá velká žena, odhodlaně překonávající životní překážky, vášnivě milující i nenávídící, provokující a plně užívající života. Jak se asi dočtete v každé recenzi, tak má Salma Hayek, jakkoli podává svůj životní výkon, co dělat, aby nebyla zastíněna Alfredem Molinou, robustním postavou i charismatem. V jeho podání je Diego Rivera tak neodolatelný, že je snadno pochopitelné, proč mu Frida odpouští všechny jeho nevěry. Není vedlejší postavou, ale plnohodnotnou druhou hlavní a film by se klidně mohl jmenovat „Frida a Diego“. Ve vedlejších rolích se pak objevuje mnoho známých herců, které pro účinkování svým nadšením získala Salma Hayek: Geoffrey Rush jako Trockij, Edward Norton jako Nelson Rockefeller, Ashley Judd jako italská fotografka Tina Modotti, Valeria Golino v roli Diegovy první manželky a Antonio Banderas jako další mexický malíř David Alfaro Siqueiros.

Výraznou složkou filmu, která by neměla být opomíjena, je hudba Elliota Goldenthala (manžel režisérky filmu), na které z větší části nepoznáte, že není tradičně mexická. Oscar, kterého za ni Goldenthal dostal, je naprosto zasloužený.

Takže film po všech stránkách vydařený, otázka ale je, jak by se sama marxistka Frida Kahlo dívala na skutečnost, že se stala produktem masové kultury a ikonou zbožňovanou v USA, která sama neměla zrovna v lásce. Můj soukromý názor je, že by nad filmem nijak zvlášť nejásala – spíš by jí, rozené provokatérce, přišel příliš uhlazený. To ale nic nemění na skutečnosti, že snímek je ideálním způsobem, jak zviditelnit její osobu a umění i v místech, které zatím ta pravá „Fridomanie“ nezasáhla. A faktem je, že by byla velká škoda ji nepoznat.

Soňa Suchomelová

Strž (velký recenzi prostředek)

Tajemství se konečně dočkalo

slov. Tajemství, leitmotiv třetí

odnože Pohanského lesa, nese

název Jezero. Dětství a mládí

prožil básník v Praze, ale už

střední věk trávil na Šumavě.

A zjistil, že rozdíl mezi jezerem

a nebem je méně než nepatrný:

Za našich časů

Když máte zemi, se kterou se cítíte spjati, a když máte vůli doputovat ke svým kořenům, což je vlastně pouze to, že své zemi porozumíte jako sobě samému, zjistíte, že jste schopni vypovídat o lecčems důvěrně blízkém, co třeba sice překračuje délku vašeho života a tedy i počet osobních životních zkušeností, ale v žádném případě nepřekračuje rozsah intimního vyprávění, do něhož vrůstá vaše upřímná slovesnost. Země, o níž mluvím, značně přesahuje význam slova pozemek. Země je předivem půdy a ducha, je souvztažností rozlohy a krásy a tak, jako se vy obracíte k ní, nepřestává se ona dovolávat vaší péče. Jen pokud si ji uctíváte, je vaší šťastnou matkou. Cokoli pro vás učiní, musíte pro ni učinit i vy. Pak je to země, na které (se kterou) se dá žít a vy jste tím, kdo opravdu žije: „*Když přistává pták, / na chvíli se vztyčí / Aby nám řekl, / odkud že pochází*“. To, že nejste bezzemek, že jdete odněkud, s něčím a někam, z vás dělá člena společenství života a smrti, pozemšťana, který se za všech okolností může přidržovat země původu svých představ a snů: „*Tam, kde jsi často v zimě chodil, / na jaře nejdřív taje sníh / Kéž by nikdy neztlelo / tvé cesty tělo / črtané v závějích*“.

Nikdy jsem nebyl na Šumavě. Černé jezero znám jenom z vypravování a z básní Ondřeje Fibicha: „*Ty, tiše tich, / jsi zvu-*

kem, nehýbaje se jdeš / příroda vstoupí / k srdci Necouvneš? / A hořkým pachem trav tu mře / stín hodiny ranní“. Nikdy jsem nebyl dál než u sebe sama. A tak čtu verše zasazené jen svými vlastními prožitky a mohu chtít věřit, že i to je rozhovor. Cesta údolím, první výhonek Fibichovy básnické sbírky Pohanský les, je ozdravnou pouť v čase od očividně vyprázdněné přítomnosti: „*Most rozpírá břehy / ale řeka / je čím dál tenčí. / Vyprahly / naše životy*“ k přítomnosti velmi vrstevnaté, kterou vnitřní zrak ve svém jasnozřivém vytržení zachycuje jako bezčasí všech možných do sebe zapadajících a prorůstajících se logik, rytmů, osudů a zakletých, zvolna a překvapivě se rozuzlujících přesahových významů toho, co je to živý svět: „*Ve víru travin / křehce odtává / srdce sněhu / Led dá se v let, anebo: „Kostěné klasy / nad polem / Pohneš se / a prchne krajina.*“ Někdy je v té vyšší (vrstevnaté) přítomnosti jako by rozostřeno: „*Jasná bytost / v cestách / Lenivý cvrček / se tiskne / k půlnoční straně*“. Snad jsme se rozostřili my, které navěš platná přítomnost zasáhla kouzlem nepopsatelného prožitku, a tak nezbyvá než se vyjádřit na způsob náladové kresby zásobené moudrostí úchvatně stručných

haiku. Jindy je až neodbytně zřejmé, že našimi vzpomínkami dávno odložené zástupy minulých souvislostí vytahují přítomný okamžik z jezerní slati: „*Halštatské ticho rašeliny / Jak slza v dlani / je zlatohlávek, / který tu spí*“. Nebojme se překvapivých odhalení toho, jak pronikavě souvisí všechno se vším.

Tíha je také stav, který nás provází, pokud se zamýšlíme. A jakmile tvoříme, předznamenává tíha náš povznášející pád do středu cesty, po níž se usilujeme jít. Proto je tvorba těžká až na samý okraj osobnosti, kde setřásáme šupinky svých ublížení a nadějí do velkého vesmíru jedné bolesti a jedné naděje. Tvorba je prostě příznání, že nikoli člověk milionem institucí světa, ale že svět s celým milionem institucí může být vykoupěn člověkem, jedinou lidskou bytostí na rozhraní tíhy a pochopení: „*Tak lije se petrolej. / Tak Petr olej. / A sbírka mŕs s opálenými křídly. / Jen čadit ta doba uměla. / A bývalo více úpěnlivo. / A přesto jas. / Jak přávali si lidé pokoje.*“ Dech tvorby a pocity z tvorby přináší „*Obrazy z kůry*“, druhá ratolest „*Pohanského lesa*“. Celé je to odšupinatění člověka nikoli donaha, ale za účelem získání lepší, pružnější kůže, kdy musíme k tomu, že

Nad okouzlený Pohanský les vyčnívá modrá Hora. Je svahelem života ze dne na den a ty musíš lézt! Musíš, neboť březnové plískanice bezradné otravy nejsou nic proti strachu ze smrti. Ano, nerad bys uklouzl. („Proto, když pít, tak v beznaději, která stojí na místě.“) Ale až vystoupáš do nejvyšších pater mlžné modré hroudy hory, budeš mít z té špičky Pohanský les jako na dlani.

„jen čadit ta doba uměla“ dodat, že se v té době ocitli lidé, že to bylo „za jejich časů“ a že ta doba „čadila“ jimi. Ať už je tvorba prací dávných sklářů, jejichž památka vám nasype do očí křemičitý písek, ať už je to návod ke zhotovení dřeváků, z něhož se po letech, během nichž dřeváky nikdo nevyžadoval, vytrousil záznam o tom, které dřevo je k výrobě dřevěné obuvi nejvhodnější, ať už se tvorbou rozumí velikost a omšelost náhrobků, zašmodrchané svědectví knih nebo křehké, krví kropenaté člověčenství, anebo vzpomínka na člověčenství z památníku: „Důležitý je horský průvodce. / Před le-ty vás vynesl jako Werthera. / Později s řád-nou sukovicí opatřenou bodcem / protáhl vás klečí či močálem. A skončili jste / v hospodě je-ho známého, neboť z toho byl / tringelt. ...“ ať už je pro kohokoli tvorbou cokoli, zůstává tvořivé pojetí života šťávou našeho odušev-nělého bytí.

Tajemství se konečně dočkalo slov. Ta-
jemství, leitmotiv třetí odnože Pohanského
lesa, nese název Jezero. Dětství a mládí pro-
žil básník v Praze, ale už střední věk trávil
na Šumavě. A zjistil, že rozdíl mezi jezerem
a nebem je méně než nepatrný: „Stá cesta /
slunečního blesku dubových listů okrajem /
třepí se v hládi / Žít, nemaje stěn, / tím svět-
lem volně stékán / zas k hlubinám nebe“. A je-
li nebe v jezeře, proč nezapátrat po nebes-
kém tajemství u nás na zemi, v přírodě: „Tik

smrti, jímž zajíc dokutálí se v polednách, / do
ruda barví, / do hnědi a v prach, / jenž ještě
naposledy víří / v tanci všech vážek“. Pohan-
ství je ve skutečnosti více než venkovanství.
Pohanství je nejstarší mystika všedního
dne. Pohanství je proměnou zúžené bytosti
v bytost rozšiřující se, v bytost, která vstře-
bala přírodu i její dějiny a teď to v bytosti
propuká ohromným prožitkem tajemně
vzrušeného života: „Na všechny čtyři! Zvíře-
cí stezkou jít v pachu hlín, / toť pocit nový / Pl-
né pavučin / nadzemských trav, plísni a hmy-
zu / mít smysly a tělo“. Život je nepřetržitá
tvorba a živé jednotlivosti tvoří společenství
života a smrti. A lékem na marnost je klid
na duši, kruhový klid, který se rozplývá:
„Tvůj stín / do tmy uklouz, tvé tělo se vodou
mísí / a duch k hvězdám šel / Jen znaky čísi /
zašlé a kusé o harmonii svědčí, / již nalezla
tvá cesta“.

Obřady jsou oddenek Pohanského lesa,
který byl nalezen pod vodou. Šlo o vrbový
kořen s lidskou tváří. Bylo třeba dodlabat
jedno oko a podivuhodná bytost začala líčit
podobenství: „Pušník na silnici / Lehounká
mrtvá sovička / Peřít, co zadřelo se pod víčka
/ kdo pro ticho tu roste? / Kapkami krve la-
sička! / Kapkami vlastní krve / o kus dál / za
nás platí / Dokud se jáma hltavá / z pantů ne-
vyvrátí“. To, co se děje, je možné vnímat ja-
ko znamení upozorňující nás na to druhé,
co se odehraje v nás. A abychom si zname-

ní všimli, zjeví se jako obřady, jako výprav-
ný děj s velkolepým dosahem. Nám lidem
připomene starý podmáčený kořen svou ja-
koby lidskou tváří neodkladnost úkolu na-
lézt své kořeny. Jindy nás v podobě snu pl-
ného bláznů a nepochopených, kteří se
přeci jen vejdou na jediný trn koruny krá-
le, zasáhne zvláštní a pokaždé nečekaná
průpověď o tom, že poslední budou první-
mi. Obřady, nositelé citu a myšlenek, jsou
našimi uzly na kapesníčku se zvoláním: ne-
zapomeň!

Nad okouzlený Pohanský les vyčnívá
modrá Hora. Je svahelem života ze dne na
den a ty musíš lézt! Musíš, neboť březnové
plískanice bezradné otravy nejsou nic proti
strachu ze smrti. Ano, nerad bys uklouzl.
(„Proto, když pít, tak v beznaději, která sto-
jí na místě.“) Ale až vystoupáš do nejvyšších
pater mlžné modré hroudy hory, budeš mít
z té špičky Pohanský les jako na dlani. Pro-
jít si syrovostí ne abychom zetleli, ale aby-
chom se zúrodnili a mohli na sobě dát vy-
růst krásám, je do nekonečna opakovaný
úkol nás všech. Děkuji za připomenutí, pa-
ne básníku.

Patrick Ungermann

Ondřej Fibich: Pohanský les

Jiří Buchal – BB art, edice Versus, Praha 2003

Strž (velký recenzní prostředek)

Jeník Novák – Kupé pro Marcela D. (Štvanice pražská. Omalovánky)

Jeden velký titul a hned dva menší podtituly zvolil původem moravský, dnes už pražský autor Jan Novák pro svou další sbírku básní. Vydalo ji jako svoji první, ustavující knihu Nakladatelství Zdeněk Cibulka, úzce spojené s Týnskou literární kavárnou v Praze. Dej Bůh, aby nakladatel u dalších svazků osvědčil stejný vkus jako při výběru toho prvního.

Bylo už řečeno, že sbírka Jeníka Nováka má tituly vlastně tři. Kupé pro Marcela D., Štvanice pražská a Omalovánky. Spojením všech tří se dá stručně popsat celý charakter knihy. Postupně se o to pokusíme.

Tak tedy Kupé pro Marcela D.

Marcelem D. je tu Marcel Duchamp, pro odborníky kníže avantgardy, pro laiky člověk, který postavil do výstavní síně pisoár. Jinak výtvarník, literát, a vůbec umělec devatera řemesel, postava div ne vymyšlená, která bůhví jestli není jen alter egem Rrose Sélavy.

Proč Novák věnoval celou svou sbírku Duchampovi? Odpovědi jsou nasnadě hned dvě. Zaprvé je zjevně okouzlen avantgardou, zejména pak jejím proudem nejživotnější, surrealismem. Novákovy básně jsou sledem asociací, hrou metafor, obrazů a přirovnání, řazených zdánlivě bez ladu a skladu za sebou. Jsou tu platné všechny výtky, surrealismu adresované. Básník vrší asociace, parafráze ustálených spojení a slovní hříčky bez výběru, silné vedle slabých. Každý z jeho veršů by se dal vyjmout, vystříhnout z básně a vlepít do kterékoliv jiné, aniž by to čtenář poznal. A přesto jsou jednotlivé rozsáhlé texty přesné a nezměnitelné. Vznikly v důsledku jedinečné konstelace, neopakovatelného spojení místa, času a básnickovy inspirace, a je nutné je vnímat jako finalitu, jako sebou samými ustavené celky.

Druhým důvodem, proč si Novák vybral právě Duchampa, je možná pocit osobní spřízněnosti obou tvůrců. Novák je stejně jako Duchamp gejzír, zřídlo bez konce. Novákovy básně jsou podobně jako Duchampovy obrazy „přeplněné“, oba umělci mají mánií zaplňovat prostor, ať už prostor obrazu nebo textu. V Novákově poezii není pomlka, není tam ticha a nápovědy. Každý verš, každý detail bije do očí, uší a bůhvíkam jinač ještě bez přestávky a nepustí fantazii oddechnout.

Oproti Duchampovi chybí Novákovi touha provokovat. Gesto, s nímž Duchamp mrštil do očí uměleckého světa pisoárem, gesto stejně drzé jako marné, je Novákovi cizí. Dnes už ostatně není provokovat čím a proč. Novák aspoň dokazuje, že i bez provokace je avantgarda živá. Prohlásil-li nedávno v Tvaru v recenzi na Děje Aleny Nádvorňkové jeden předčasný hrobař surrealismus za mrtvý směr, mýlil se. Existuje snad mrtvá odrůda surrealismu, která dokvikává v rukou svých řezníků a řezníčků, ale to nejlepší ze směru zůstává – u Nováka je to nasnadě.

Prvním z podtitulů Novákovy sbírky je Štvanice pražská. Nemusí (jakoliv může) jít o Štvanici jako zeměpisný název, jakkoliv právě pražské Štvanici je jedna z básní věnována. Štvanicí mohl autor myslet i popis čtenářova pohybu knihou, průlet, procházku Prahou, kterou jeho sbírka nabízí. Každá z devíti jejích básní je věnována jedné určité osobě a především jednomu určitému místu. S Novákem se dostaneme leckam, od Břevnova až na Olšanu. Město je výraznou inspirací knihy, a kdyby Jaroslav Seifert nesestavoval svůj výběr Veršů o Praze na začátku šedesátých let, ale dnes, jistě by do něj některou Novákovu báseň zařadil.

S tím souvisí i druhý podtitul, Omalovánky. Novák má dar propojit místo a osobnost, které báseň věnuje (onou osobností může být kdokoli, třeba i Martina Navrátilová) s vlastní vnitřní vizí jejich průniku. Tento průnik dokáže opsat pomocí obrazů, detailů a symbolů. Skutečně tvoří omalovánku, těžkou a složitou omalovánku, tedy síť, do níž si musíme barvy doplnit sami. Výsledkem je pestrá a plastická vize atmosféry, kterou stvoří dohromady místo, konkrétní člověk a úhel básnickova nazírajícího pohledu. A protože každý takový průnik je neopakovatelný, jsou i Novákovy texty jedinečné.

Texty z nové sbírky Jeníka Nováka se dají, ba možná musejí číst na několikrát. Nejde o poezii jednoduchou a na první pohled sdělnou, významy v ní skryté jsou často až esoterní, její síla je uzamčena. O to však silnější je pro toho, kdo k ní dokáže najít klíč.

Štefan Švec

Bohulibý rozjezd

Pelán dokázal zařadit
Hrabalovo dílo do
evropského kontextu
tak, jak se to zatím
nikomu jinému
nepodařilo. Už od
počátků Hrabalovy
(ještě ineditní) tvorby
sleduje jeho spjatost
se soudobými trendy
evropské kultury,
konstatuje a dokazuje
jeho spřízněnost
s nimi i jeho
originalitu v jejich
rámci a postupně
sleduje Hrabalovu
cestu k vlastní, zcela
originální
a nezaměnitelné
poetice.

Pražské nakladatelství Torst rozjezdlo bohulibý projekt. Obnovilo proslulou knižnici, která mezi lety 1939 a 1948 vycházela v nakladatelství Václav Petr. Tehdejší stejně jako nová edice se jmenuje Svazky úvah a studií.

Druhým svazkem, který ve staronové řadě vyšel, je útlá, ani ne sedmdesátistránková práce Jiřího Pelána Bohumil Hrabal: pokus o portrét. Stať byla původně psána jako předmluva pro italské vydání výboru z Hrabalových spisů v nakladatelství Mondadori. To vyvolává otázku, je-li opravdu nutné v Česku vydávat v samostatných svazcích předmluvy k (jakkoliv reprezentativním) italským výborům z děl českých prozaiků. Po přečtení Pelánovy studie je třeba říci, že v tomto případě ano.

Jiří Pelán je romanista a s přehledem se orientuje v evropské literatuře. To je také hlavní klad nové knihy. Pelán dokázal zařadit Hrabalovo dílo do evropského kontextu tak, jak se to zatím nikomu jinému nepodařilo. Už od počátků Hrabalovy (ještě ineditní) tvorby sleduje jeho spjatost se soudobými trendy evropské kultury, konstatuje a dokazuje jeho spřízněnost s nimi i jeho originalitu v jejich rámci a postupně sleduje Hrabalovu cestu k vlastní, zcela originální a nezaměnitelné poetice. Pelán navazuje a odkazuje na starší hrabalovské práce Fryntovy, Jankovičovy, Rothové a dalších, dokázal ale s jejich pomocí sestavit vlastní syntézu, svébytný a objevný text.

Pelánův postup je chronologický. Sleduje Hrabalovo dílo od jeho počátků postupně až k posledním pracím. Vyhýbá se přitom biografičnosti, osud Hrabala jako člověka ho v podstatě nezajímá. Mluví-li o něm, pak pouze ve vztahu k dílu jako

k faktu, který měl i pro samotného Hrabala největší význam. Přednost, kterou spisovatel dával vlastnímu slovu před vlastním životem, je ostatně ve studii několikrát zdůrazněna.

Je-li hlavním kladem studie zařazení Hrabala do evropského kontextu, zůstal Pelán cosi přeci jen dlužen kontextu domácímu. Ve studii je sice připomenuta příbuznost Hrabalovy poetiky s poetikou Haškovou, zmíněn je i Ladislav Klíma a několik Hrabalových současníků, v zásadě jsou ale možné domácí vlivy na Hrabala pominuty. Na druhou stranu je třeba vnímat, že text byl původně určen pro italské publikum. Pelán v doslovu přiznává, že do přepisování hotového textu se mu již nechtělo, což nás může rozladit, nic s tím ale nenaděláme.

A ještě jeden povzdech nakonec. Největší propastí, která se v literárněvědném bádání o Hrabalovi rozevírá a kterou se ani nová Pelánova studie nepokusila zaplnit, je vlastní vliv Hrabalův na českou literaturu. Je totiž naprosto zřejmé, že po Hrabalovi je česká próza jiná než byla před ním. Vysledovat, doložit a u jednotlivých autorů prokázat tento vliv se ještě nikdo důsledně nepokusil. A přitom jde o jeden z nejdůležitějších Hrabalových odkazů.

Těžko však vyčítat psovi, že neumí lítat. Pelánova studie měla jiný cíl a ten se jí v rámci možností a daného rozsahu podařilo naplnit vrchovatě. I její prozatímní, převážně nadšený kritický ohlas dokazuje, že jde o práci, kterou by žádný vážnější zájemce o Hrabalovo dílo neměl pominout.

Martin Belásek

(obě předcházející recenze vznikly ve spolupráci s ČRo 3 - Vltava, kde byly odvysílány)

Až tam

Česká republika se
stane členskou zemí
Evropské unie. Sice až
za necelý rok, přesto
je možná vhodná
chvilka zamyslet se
nad tím, jak se po
vstupu do elitního
klubu změní naše
mediální krajina.

Tento text nehodlá předstírat, že je zasvěcenou analýzou, nápaditým komentářem či intelektuálně jiskřivým esejem. Jde spíše o snůšku více či méně pravděpodobných nápadů, z nichž některé možná vyvolají diskusi. Tím by se autorovy ambice bohatě naplnily.

Pro nástin toho, co nás možná čeká (a nemine), vyjdeme z velmi trivializovaného modelu komunikační události. Bude me se bavit o podavatelích (mediálních organizacích), obsazích (textech, ať už tištěných či televizních) a příjemcích (čtenářích a divácích budoucích česko-evropských médií).

Z toho vyplývá, že se vyhneme nejednoznačné oblasti významů, hodnot a symbolů, které jsou přitom nedílnou součástí mediální krajiny. Původní a faktograficky podložená práce o „evropské“ symbolice či sémióze by přitom byla určitě zapotřebí.

Dnes však zůstaneme na méně náročné půdě.

kam budou silné západní firmy (včetně vydavatelství) mířit především.

Ani podoba již existujících titulů se měnit nebude. Všechny deníky dnes již vycházejí barevně a další zásadní technologické kroky na obzoru nejsou.

Možnou skulinou na trhu by se mohl stát snad jen segment nedělního tisku. Přesto ale není moc pravděpodobné, že se touto cestou nějaké vydavatelství pustí. V příliší čerstvé paměti je neúspěch Nedělních novin vydávaných Ringierem. Kdyby se ale u nás přece jen nějaký nedělník objevil, možná by si pro odlišení zvolil větší (světový) formát, který na našich novinových stáncích zatím chybí.

V oblasti terestricky šířeného televizního vysílání se také velké přesuny čekat nedají. Televizní licence celoplošných stanic zatím hned tak nevypřší a jejich prodej jinému vlastníkovu také nehrozí, protože majitelům stávajícím nesou zisky více než slušné.

Podavatelé

Zásadních změn na poli samotných médií se podle všeho bát nemusíme. Silná zahraniční vydavatelství se na našem trhu již dávno etablovala, obsadila relevantní cílové skupiny a vyzkoušela většinu formátů, které reálně připadají v úvahu.

Vstup nových silných hráčů na český trh se konat nebude. Důvod je jednoduchý – mezi deseti miliony gramotných Čechů už se finančně zajímavá čtenářská (divácká) skupina nenajde. Větší zájem bude o našeho severního souseda – čtyřicetimilionové Polsko má více obyvatel než zbývající přistupující země dohromady. Takže je jasné,

Obsahy

Seriózně zaměřený tisk a zpravodajské televizní a rozhlasové pořady budou ve větší míře referovat o evropské vnitřní politice. Bohužel ne proto, že by u nás vznikla relevantní skupina čtenářů či diváků zajímajících se o seriózní analytické informace. Šéfredaktoři budou mít spíš jen nejasný pocit, že se to od nich žádá, a vyvážený způsob informování o Evropě najdou až časem.

Do té doby je pravděpodobné, že zprávy o politických a mocenských procesech uvnitř EU budou jednak výrazně personalizované (tzn. pojednávající přes aktéry – po-

b u d e m ,

litiky, ne přes skutečně významné problémy), jako je tomu často dnes při psaní o politice české, a jednak se bude na evropská témata nahlížet zúženě českým pohledem. Novinářům zkrátka potrvá, než si najdou ne-české zdroje a jiné než formální informační kanály.

Každopádně bude postupně narůstat počet novinářů pracujících v hlavních městech EU pro česká média a pracujících v ČR pro média zahraniční. Zde se otevírá pole pro novou generaci jazykově vybavených profesionálů, kteří by díky svým evropským kontaktům a stylu práce mohli zpro- středkovatě pozvednout úroveň české žur-

nalistiky. Nakolik je to reálné a nakolik zbožná fantazie, ukáže budoucnost.

Co se týče bulvárních médií, změny se čekat nedají. Celebrity a jejich skandály ještě dlouho zůstanou malé, ale naše.

Příjemci

Čtenáři a diváci zůstanou stále tíž, se stejnými preferencemi a stejným vztahem k médiím. Takže ani nebudou po médiích zásadní změny požadovat.

Přelom přijde až s generační obměnou. Je možné si představit, že za dvacet až třicet

let dospěje první generace evropských Čechů, pro které bude mít Unie stejný význam jako pro nás národní stát. Protože budou studovat a pracovat v celé Evropě, budou mít také zájem o evropské informace.

A jelikož budou jazykově kompetentní, možná se při hledání seriózních informací obrátí na zahraniční noviny a televizní stanice. Pak přijde čas položit si po více než sto letech modifikovanou otázku Huberta Gordona Schauera: Má cenu dělat česká seriózní média?

Ale to už je jiný příběh.

Miroslav Cingl

inzerce

V 2. letošním čísle časopisu **intelektuál** píše:

Jan Suk o neviditelných ženách
Luděk Janda o Fridě Kahlo
Aleš Knapp o knize Isabel Tangové Pornografie

v čísle dále najdete:

rozhovor se Stanislavem Dvorským o Fragmentech 1963/1964
esej Vladimíra Novotného o prózách Zdeňka Lorence
fejeton Alexandra Klimenta
básně Joyce Mansourové, Františka Dryjeho a Kateřiny Piňosové

Číslo doprovázejí ilustrace Kateřiny Piňosové

K dostání v distribuční síti Kosmas a na adresách:
Nakladatelství Concordia, Bělohorská 99, Břevnov
antikvariát & galerie Concordia, Lužická 31, Vinohrady

Vše co vyšlo

od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Jiří Horák, Ladislav Krlin, Aleš Raidl
Deterministický chaos a jeho fyzikální aplikace
Kniha navazuje na publikaci Deterministický chaos a matematické modely turbulence.
ACADEMIA, 438 str., 325 Kč.

Hana Konečná
Na cestě za dítětem
Publikace pojednává o otázkách spojených s neplodností, poskytuje informace o příčinách neplodnosti, o formách náhradní rodičovské péče a otázkách spojených s adoptivním rodičovstvím.
ACADEMIA, 318 str., 165 Kč.

Radan Květ
Duše krajiny
Snahou autora je ukázat na jednoznačný význam přírodních daností na vznik a proměny sítě pradávnych stezek.
ACADEMIA, 196 str., 165 Kč.

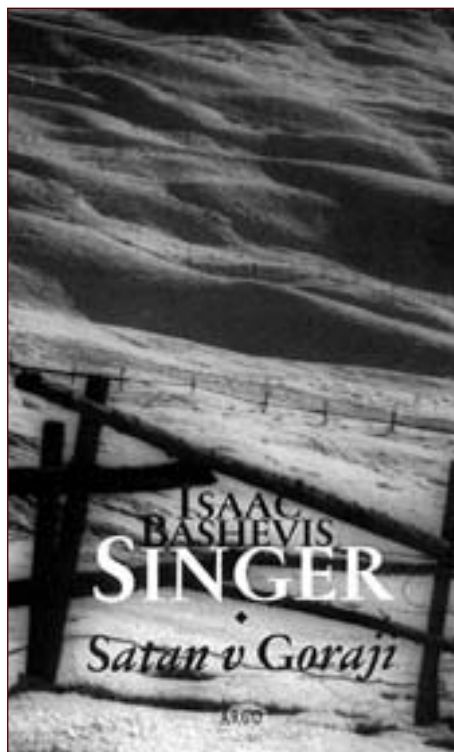
Frank McCourt
Andělín popel
Autobiografické vyznání, vzpomínky stárnoucího muže na dětství a mládí, které prožíval v třicátých a čtyřicátých letech v Irsku.
ACADEMIA, 386 str., 155 Kč.

John Wyndham
Záludný vesmír Johna Wyndhama
Tucet povídek anglického spisovatele, známého sci-fi románem Den třídní.
ALBATROS, 328 str., 159 Kč.

Petr Pudil
Homeopatická první pomoc
Tento příruční kapelní homeopatický domácí lékař nabízí běžnému uživateli řešení jednoduchých akutních onemocnění a úrazů pomocí homeopatie.
ALTERNATIVA, 134 str., 120 Kč.

Roger Bastide
Bahijské kandomble
Tato práce významného sociologa je věnována originální brazilské kulturní syntéze, v níž se prolínají vlivy africké, evropské a indiánské.
ARGO, 359 str., 398 Kč.

M. Scott Peck
Svět, který čeká na zrození
V další ze svých knih vychází bývalý psychoterapeut a světoznámý autor knih z myšlenky, že jednou z vážných chorob současného světa je nedostatek _civilizovanosti_.
ARGO, 426 str., 298 Kč.

Isaac Bashevis Singer
Satan v Goraji
Prvotina známého autora. V úchvatném příběhu z malého východoevropského městečka vypráví o rebu Gedajlovi, Satanovi, který sem přichází v rouše Mesiáše a začíná v lidských srdcích rozsevat zlo.
ARGO, 152 str., 198 Kč.

Janna Levinová
Jak vesmír přišel ke svým skvrnám
Jedna z nejvýraznějších osobností soudobé kosmologie rozvíjí ve své knize hypotézu o tom, že vesmír je prostorově konečný, přestože nemá žádné hranice.
ARGO, DOKORÁN, 288 str., 298 Kč.

Jaroslav Heřmanský
Moderní anglicko-český slovník sportovních výrazů
Moderní anglicko-český sportovní slovník je první svého druhu u nás a je určen všem, kdo přicházejí do kontaktu s anglickou sportovní terminologií.
BARRISTER & PRINCIPAL, 616 str., 550 Kč.

Miroslav Mareš
Pravicový extremismus a radikalismus v ČR
Kniha důkladně rozebírá závažnou společenskou a politickou problematiku. Hlavní část je věnována popisu a analýze pravicového extremismu a radikalismu v ČR v listopadovém období.
BARRISTER & PRINCIPAL, 656 str., 650 Kč.

Jiří Pernes
Dějiny Československa očima Dikobrazu 1945-1990
Autor pracuje s dikobrazím „humorem“ jako se svěbytným historickým pramenem a na jeho základech osvětluje a komentuje bezmála půlstoletí vlády komunistické strany v Československu.
BARRISTER & PRINCIPAL, 232 str., 299 Kč.

Romano Prodi
Idea Evropy
BARRISTER & PRINCIPAL, 139 str., 145 Kč.

Stephen Inwood
Historie Londýna
Stephen Inwood vypráví celou dlouhou a pestrou historii Londýna od římských dob až do sklonku 90. let 20. století.
BB ART, 990 str., 690 Kč.

Ed McBain
Ve víru velkoměsta

Detektivní román se odehrává v nehostinném a pošmourném New Yorku v čase Vánoc.
BB ART, 274 str., 179 Kč.

Alan Moore, Gene Ha, Zender Cannon
Top 10 - kniha první
Alan Moore, kterého čeští milovníci komiksu znají z Ligy výjimečných, si v tomto svém veledíle vzal na mušku standardní superhrdinské schéma klasického amerického komiksu.
BB ART, 154 str., 490 Kč.

Hans Jörg Schrötter
Aktuální slovník Evropské unie
Základní pojmy a instituce sjednocené Evropy, do níž se chystáme brzy vstoupit, podané přehlednou formou slovníku.
BRÁNA, 224 str., 174 Kč.

Jan Werich
Listování
Osm kapitol chronologicky mapující Werichovu životní dráhu.
BRÁNA, 288 str., 187 Kč.

Evropské pohádky
Osm evropských pohádek, z nichž některé jsou součástí literatury každé evropské země.
BRIO, 160 str., 279 Kč.

Karel Pecl
Toulky po mořském pobřeží
Kniha mapuje živočichy a rostliny, s nimiž se čtenář setká nad hladinou i pod hladinou pobřežních vod všech evropských moří.
BRIO, 96 str., 179 Kč.

Bohumír Balner, Rostislav Balner
Pokročilé techniky Čchin-na (Qinna)
Techniky zneškodnění protivníka úchopy, pákami a údery na vítální body.
CAD PRESS, 149 str., 228 Kč.

Tomáš Jeřábek, Pavel Krupka
Capoeira Aché - Cesta zlaté rybky
Příručka pro zájemce o brazilské taneční bojové umění Capoeira Aché.
CAD PRESS, 132 str., 182 Kč.

Leoš Kotlár
Wing Chun kung fu
Metodická příručka pro nácvik Wing Chun kung fu.
CAD PRESS, 136 str., 119 Kč.

Českoslovenští a čeští prezidenti
Kniha o československých a českých prezidentech, včetně jejich vybraných projevů a ústavního vymezení jejich role.
CENTRUM PRO EKONOMIKU A POLITIKU, 151 str., 120 Kč.

Norberto Bobbio
Pravice a levice
Autor ve své známé práci zpochybňuje přesvědčení, že dělit politickou scénu na pravici a levice mělo smysl možná v dobách minulých, ale dnes už je zbytečné.
CENTRUM PRO STUDIUM DEMOKRACIE A KULTURY (CDK), 156 str., 169 Kč.

W.J. Stankiewicz
Politická teorie a současný svět
Kniha zkoumá klasické pojmy politické teorie (společenská smlouva, suverenity, přirozené právo, ...) a zasazuje je do aktuálního rámce moderní doby.
CENTRUM PRO STUDIUM DEMOKRACIE A KULTURY (CDK), 212 str., 198 Kč.

Marek Orko Vácha
Tančící skály
Kniha o vývoji života na Zemi, o člověku a o Bohu.
CESTA, 188 str., 149 Kč.

Miriam Therese Winterová
Z hlubin bezedných
Kniha vypráví příběh paní Ludmily Javorové z Brna, která v prosinci 1970 přijala z rukou biskupa Felixe Davidka římskokatolické kněžské svěcení.
CESTA, 260 str., 218 Kč.

Jit pevně za svým imbecilem
Básnický almanach.
CLINAMEN, 270 str., 98 Kč.

Eduard Vacek
Cesta - The Fairy Journey
Pohádka. Česká a anglická verze.
CLINAMEN, 181 str., 127 Kč.

Michael Mignola
Hellboy: Probuzení ďábla
Comics Hellboy: Probuzení ďábla je přímým pokračováním úspěšné knihy Hellboy: Sémě zkázy a je povinnou četbou pro všechny milovníky rudého detektiva s upírovými rohy.
COMICS CENTRUM, 200 str., 599 Kč.

James Joyce
Komorní hudba
Joyceovo rozloučení s romantickou láskou i s romantickými verši předznamenává moderní anglicky psanou poezii. Česko-anglické vydání.
DAUPHIN, 94 str., 158 Kč.

Maximiano José Roberto
Legenda o Juruparym
Legenda o Juruparym je jedinečným záznamem prastarého mýtu, který po staletí koluje v rozlehlých pralesích severozápadní Amazonie.
DAUPHIN, 228 str., 278 Kč.

Branimir Šćepanović
Smrt pana Goluzi
Próza srbského spisovatele.
DAUPHIN, 104 str., 178 Kč.

Michal Kubát
Postkomunismus a demokracie
Tématem knihy je politika v postkomunistických zemích střední a východní Evropy.
DOKORÁN, 128 str., 145 Kč.

Mark Roseman
Setkání ve vlně u jezera
Historická studie analyzuje vývoj nacistické politiky vůči židovskému obyvatelstvu: od represí a zbavení občanských práv, přes jednotlivé akty násilí až po deportace a genocidu, zahájenou v průběhu války na východě.
DOKORÁN, 176 str., 175 Kč.
René Goscinny
Astérix na Korsice
EGMONT, 48 str., 99 Kč.

Paul Arnold
Mayská kniha mrtvých
Kniha opředená legendami: kodex přinášející poprvé v češtině pojetí smrti a posmrtného života v jedné z nejzáhadnějších a nejtajemnějších latinskoamerických kultur.
EMINENT, 272 str., 349 Kč.

Zoša Kinkorová
Tajemství šťastného života
Kniha legendární pražské astroložky o tajemství šťastného života.
EMINENT, 288 str., 199 Kč.

Pamala Oslie
Barvy života
Tajemství aurické typologie je podtitul knihy, která zasvěcuje do problematiky lidské aury ve všech souvislostech.
EMINENT, 328 str., 299 Kč.

William Saroyan
Synové přicházejí a odcházejí, matky to nevzdávají nikdy
Další poprvé v češtině vydaná kniha z pera legendárního amerického spisovatele přináší povídky psané osobitým stylem legendárního autora.
EMINENT, 310 str., 139 Kč.

kolktiv
Jindřich Halabala a Spojené uměleckoprůmyslové závody v Brně
Výpravná publikace z pera předních brněnských a olomouckých historiků umění je prvním souhrnným zhodnocením tvorby brněnského architekta a designéra Jindřicha Halabaly.
ERA, 136 str., 490 Kč.

Rostislav Koryčánek
Česká architektura v německém Brně
Kniha se soustřeďuje na veřejné stavby, které převážně vznikaly v Brně ve 20. letech 20. století. Jejich vznik je úzce svázan s rozpadem rakousko-uherské monarchie a se

společenskými změnami, které se odehrály v samotném Brně.
ERA, 248 str., 490 Kč.

Anita Nairová
Dámské kupé
Hrdinka knihy cestuje v dámském lehátkovém kupé s pěti dalšími ženami, které jí během noci jedna po druhé vyprávějí své životní příběhy. Kniha zaujme nejen mimořádnou čtivostí, ale hlavně tématem, jímž je momentálně aktuální ženská otázka.
EROIKA, 280 str., 299 Kč.

Susanne Riedlová
Pomíjivost světa
Milostný příběh mezi jednoohým Alakarem Macodým a moderátorkou a básničkou Vernou Albrechtovou je především magickou a ironickou poutí do vzpomínek obou milenců.
EROIKA, 240 str., 249 Kč.

Barbara Hand Clow
Chiron - Naš vnitřní léčitel
Kniha uvádí a námětů k zamyšlení a možnostech Chironu v horoskopech.
EUGENIKA, 294 str., 258 Kč.

Vincent Máčovský, Ina Mikolajová
Filozofie života v hladině alfa
Kniha úvah a námětů k zamyšlení či meditacím.
EUGENIKA, 199 str., 188 Kč.

Michael Newton
Vztahy duší
Kniha přináší detailní a systematický popis duchovního světa, posmrtných stavů a existence duší v období mezi pozemskými životy.
EUGENIKA, 185 str., 198 Kč.

Stefan Albrecht
Geschichte der Grossmährenforschung in den Tschechischen Ländern und un der Slowakei
EUROSLAVICA - SLOVANSKÝ ÚSTAV AV ČR, 316 str., 320 Kč.

Li Wu
Čaj, který spaluje tuky Pchu-er
V knize se dozvíte o čaji Pchu-er, králi čínských čajů, který má blahodárné důsledky na zdraví.
EVA BABICKÁ, 109 str., 123 Kč.

Oscar Ratti, Adele Westbrook
Tajemství Samurajů
Přehledný výklad o bojových uměních feudálního Japonska.
FIGHTERS PUBLICATIONS, 486 str., 590 Kč.

S dětmi křížem krážem po Čechách
Typy na výlety na padesát míst v Čechách, kde se dá zažít něco zajímavého.
FRAGMENT, 125 str., 199 Kč.

Na kole křížem krážem po Čechách
Průvodce po 45 cyklisticky nejzajímavějších regionech a oblastech Čech.
FRAGMENT, 125 str., 199 Kč.

Mireille Scott, Push
Kniha o extázi
Kniha popisuje okolnosti vzniku i současnost jedné z nejrozšířenějších drog naší doby.
GARAMOND, 272 str., 230 Kč.

Hugh Johnson
Kapesní průvodce světovými víny 2003
Kniha obsahuje popis, hodnocení a charakteristiku více než 6 000 aktuálních vín z celého světa.
GERONIMO COLLECTION, 334 str., 399 Kč.

Per Olov Enquist
Hamsun
Kniha svědkého spisovatele a dramatika.
HAVRAN, 200 str., 228 Kč.

Jan P. Kučera
8.11.1620 Bílá Hora - O potracení starobylé slávy české
Nová kniha o Bílé hoře se vedle průběhu bitvy zabývá především cestou, která „na Bílou horu“ vedla, čili událostmi bezprostředně předcházejícími stavovskému povstání.
HAVRAN, 184 str., 192 Kč.

Vše co vyšlo

od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Michel Foucault
Dějiny sexuality II./III.
Druhý a třetí svazek vrcholného díla francouzského filosofa a historika.
HERRMANN & SYNOVÉ, 664 str., 498 Kč.

Alfred Jarry
Skutky a názory doktora Faustrolla, patafysika
HERRMANN & SYNOVÉ, 144 str., 177 Kč.

Ladislav Klíma
Filosofické listy
HERRMANN & SYNOVÉ, 102 str., 69 Kč.

Ivan Blatný
Fragmenty
Soubor rozličných textů z básnickovy pozůstalosti.
HOST, 136 str., 139 Kč.

Slovník českých a slovenských výtvarných umělců 1950 - 2003 11. díl (Pau-Pop)
Jedenáctý díl Slovníku českých a slovenských výtvarných umělců.
CHAGALL - VÝTVARNÉ CENTRUM, 372 str., 890 Kč.

E.L. Bulwer
Zanoni
Nejkrásnější román anglického básníka je mysticky laděný příběh o lásce, o hledání smyslu života, o boji dobra a zla v člověku.
CHVOJKOVO NAKLADATELSTVÍ, 276 str., 159 Kč.

Milan Mysliveček
Mistopisný obrázkový atlas aneb Krasohled český 2.
Mistopis věnovaný městům a městečkům severozápadních Čech.
CHVOJKOVO NAKLADATELSTVÍ, 112 str., 350 Kč.

Anne Edwardsová
Maria Callasová
Důvěrný příběh o největší operní pěvkyni 20. století vypráví o její lásce k hudbě i mužům, odkrývá skutečnou tvář této ženy, která zůstávala skryta za novinovými titulky, fámami a spekulacemi bulvárního tisku.
IKAR, 336 str., 229 Kč.

Ondřej Neff, Jan Březina, Petr Podhajský
Vybíráme digitální fotoaparát
Publikace, odrážející aktuální situaci na českém trhu, je nedocenitelný pomocník každého zájemce o koupi digitálního fotoaparátu.
INSTITUT DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE, 112 str., 192 Kč.

Vše co vyšlo

od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Ondřej Neff, Jan Březina, Petr Podhajský
Fotografování s digitálním fotoaparát + CD
Publikace Fotografujeme s digitálním fotoaparát je zaměřena na běžného uživatele digitálního fotoaparátu, který chce ze svého přístroje dostat co nejvyšší kvalitu snímků.
INSTITUT DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE, 96 str., 192 Kč.

Střední Evropa č. 115
Revue pro středoevropskou kulturu a politiku.
ISE-INSTITUT PRO STŘEDOEVROPSKOU KULTURU A POLITIKU, 136 str., 95 Kč.

Záviš
Záviš, pacient Šafáře
Sbírka drobných literárních útvarů.
JULIUS ZIRKUS, 160 str., 165 Kč.

Emil Calda
Úvod do obecné teorie prostoru
Básnická sbírka.
KAROLINUM, 154 str., 140 Kč.

Lenka Čábelová
Radiojournal
Autorka popisuje rozhlasové vysílání na území Čech a Moravy od vzniku první soukromé rozhlasové společnosti v Čechách roku 1923 až po převzetí vysílací sítě Němci v roce 1939.
KAROLINUM, 200 str., 210 Kč.

Jaroslav Horálek
Básnický deník
Básnická sbírka.
KAROLINUM, 92 str., 120 Kč.

Lenka Kusáková
Krásná próza raného obrození 1, 2
Na základě materiálů z českých časopisů, almanachů a novinových příloh z let 1786-1830 představuje Lenka Kusáková rané obrození beletrii.
KAROLINUM, 362 str., 300 Kč.

František Kutnar
Obrozené vlastnictví a nacionalismus
Kniha je příspěvkem k národnímu a společenskému obsahu české doby obrození.
KAROLINUM, 396 str., 360 Kč.

František Pospíšil
Carpe Diem
Básnická sbírka.
KAROLINUM, 62 str., 120 Kč.

Josef Thér
Básně
Básnická sbírka.
KAROLINUM, 134 str., 140 Kč.

Jacob Weingreen
Učebnice biblické hebrejštiny
Druhé vydání mimořádně úspěšné učebnice hebrejštiny jazyka, zaměřené na studium biblických textů.
KAROLINUM, 360 str., 350 Kč.

Jiří Suchý
Encyklopedie Jiřího Suchého, svazek 13 – Divadlo 1983-1989
Třináctý svazek Encyklopedie Jiřího Suchého obsahuje autorovy scénické texty, uvedené na jeviště v letech 1983 až 1989.
KAROLINUM, PRAŽSKÁ IMAGINACE, 368 str., 360 Kč.

Kulturní bedekr 2003/2004
3. přepracované vydání, kulturní průvodce obsahuje přes 1000 údajů o galeriích, muzeích, sbírkách a expozicích, hradech a zámcích.
LABYRINT, 396 str., 200 Kč.

Jaromír Vochala
Čínsko-český česko-čínský slovník
Slovník je určen Čechům, kteří se seznamují s moderní čínštinou, a také Číňanům, kteří se učí česky a chtějí se orientovat v českém prostředí.
LEDA, 616 str., 690 Kč.

Milan Buben
Encyklopedie řádů, kongregací a řeholních společností katolické církve v českých zemích II.
První svazek II. dílu řady s podtitulem Řeholní kanovníci zahrne následující společnosti: kanovníci, augustiniáni, premonstráti.
LIBRI, 164 str., 180 Kč.

Jiří Prosecký, Blahoslav Hruška, Jana Součková, Klára Břeňová
Encyklopedie mytologie starověkého Předního východu
Slovník zahrnuje bohy a mýty Sumerů, Akkadů, Chetitů, Churritů, Elamejců, Peršanů, Médů a dalších etnik oblasti Předního východu.
LIBRI, 236 str., 350 Kč.

Miloš Řezník
Bělorusko - stručná historie států
Autor sleduje dějiny Běloruska od nejstarších nálezů lidské přítomnosti.
LIBRI, 112 str., 120 Kč.

Vladimír Sorokin
Fronta
Román ruského spisovatele, ve kterém se zaměřil na jeden z nebanálnějších příznaků sovětské reality - na frontu, ve které se stojí na neznámé (abstraktní, jakékoliv) zboží.
MALÁ SKÁLA, 304 str., 230 Kč.

William Golding
Pán much
Již klasický příběh chlapců z britské internátní školy, kteří se ocitnou na opuštěném ostrově. Hra na Robinsony se však brzy změní v boj všech proti všem, v němž je hlavní předností síla, autorita a schopnost šířit strach.
MAŤA, 270 str., 258 Kč.

Jack Kerouac
Dharmoví tuláci
Dnes již klasický, ale stále inspirativní román jednoho z otců hnutí beat generation o vstupu buddhismu do amerického způsobu života.
MAŤA, 300 str., 258 Kč.

Fotograf 2/2003 (kolektivní signatura)
Časopis pro fotografii a vizuální kulturu.
MEDICA PUBLISHING AND CONSULTING, 120 str., 195 Kč.

Fotograf 2/2003 (collective authorship)
Časopis pro fotografii a vizuální kulturu.
MEDICA PUBLISHING AND CONSULTING, 120 str., 195 Kč.

Imra Darborim
Nemoci v souvislostech a jejich příčiny
MEDYANIS, 536 str., 246 Kč.

Pavel Barša
Hodina impéria
Kniha popisuje kulturní zdroje, historické příčiny a ideologický kontext amerického neoimperialistického obratu.
MEZINÁRODNÍ POLITOLOGICKÝ ÚSTAV MASARYKOVY UNIVERZITY, 151 str., 170 Kč.

Rudolf Steiner
Kristův impuls
Sedm přednášek Rudolfa Steinera.
MICHAEL, 200 str., 198 Kč.

Isaac Asimov
Nadace a Říše
Druhý díl šestidílného románového cyklu, považovaného za jedno z nejvýznamnějších děl světové science fiction.
MLADÁ FRONTA, 312 str., 219 Kč.

Richard Dawkins
Sobecký gen
Převratná práce britského biologa přináší zcela nový pohled na vztah organismů a jejich genů.
MLADÁ FRONTA, 320 str., 249 Kč.

Anna Gavalda
Kdyby tak na mě někdo někde čekal
Kniha krátkých povídek napsaných úsporným, přesným (a silně pařížským) jazykem s krutým humorem rozebírá mezilidské vztahy, které může definitivně zničit zdánlivě bezvýznamný detail jako zazvonění mobilního telefonu.
MLADÁ FRONTA, 176 str., 177 Kč.

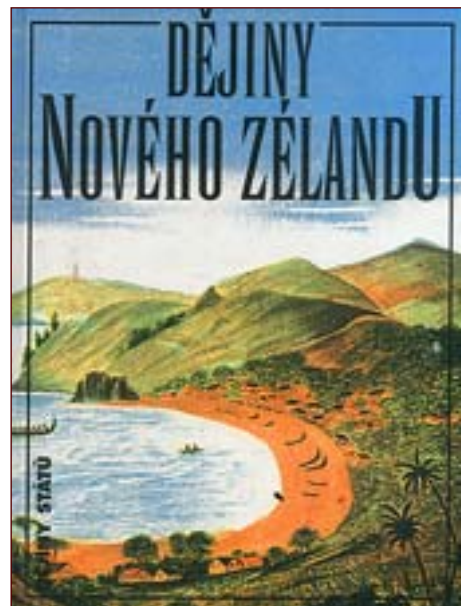
Roman Joch
Proč právě Irák?
Pojednání o spravedlnosti války v Iráku z hlediska tradičního západního křesťanského učení o spravedlivé válce.
MLADÁ FRONTA, 168 str., 168 Kč.

Phyllis Dorothy Jamesová
Černá věž
Detektivní případ, v němž se i sám Dalglish ocitne v ohrožení...
MOTTO, 318 str., 199 Kč.

Halina Pawłowska
Ať zešlil láskou
Sbírka fejetonů na věčné téma.
MOTTO, 136 str., 169 Kč.

Honza Volf
Básnickový kalendář na rok 2004
Kalendář plný básniček, kreseb, pohlednic a sluníčků.
NAKL. JEDNOHO AUTORA, 12 str., 240 Kč.

Carl Gustav Jung
Výbor z díla II. - Archetypy a nevědomí
Druhý svazek výboru z díla psychologa Carla Gustava Junga.
NAKL. TOMÁŠE JANEČKA, 440 str., 369 Kč.

Keith Sinclair a kol.
Dějiny Nového Zélandu
Dějiny Nového Zélandu vyprávěné patnácti renomovanými novozélandskými historiky přibližují českému čtenáři dějiny tohoto vzdáleného státu vůbec poprvé.
NAKLADATELSTVÍ LIDOVÉ NOVINY (NLN), 374 str., 325 Kč.

Edvard Beneš
Mnichovské dny
NAŠE VOJSKO, 558 str., 349 Kč.

Alexandre Dumas
Hrabě Monte Cristo 3.
Třetí a závěrečný díl populárního románového díla.
ODEON, 416 str., 199 Kč.

John Irving
Hotel New Hampshire
Irving má slabost pro medvědy, Vídeň, cirkusáky, bizarní jedince a dickensovsky laděné příběhy – s tím vším se setkají čtenáři tohoto populárního románu
ODEON, 464 str., 239 Kč.

Gabriel García Márquez
Sto roků samoty
Nové vydání slavného románu, považovaného za jedno z nejvýznamnějších děl latinskoamerické, ale i světové prózy.
ODEON, 320 str., 229 Kč.

Éloi Leclerc
Moudrost chudého
Beletristicky zpracované životní údobí sv. Františka z Assisi z doby vážné vnitřní krize františkánského řádu.
OTTOBRE 12, DORON, 104 str., 149 Kč.

Kudy a kam v ČR
Publikace obsahuje 14 plánů krajů ČR a mapu historického centra Prahy.
P.F. ART, 360 str., 670 Kč.

Není dálky...
Korespondence dvou velkých českých básníků F. Halase a J. Zahradníčka nám dává nahlédnout do dobové atmosféry let 1930–1949.
PASEKA, 136 str., 129 Kč.

Petr Borkovec
Needle-book
Básnická sbírka, která je výsledkem několikaleté práce, představuje Borkovce jako jednoho z nejvýraznějších představitelů básnické generace debutující v 90. letech.
PASEKA, 96 str., 79 Kč.

Miroslav Červenka
Fikční světy lyriky
Kniha Fikční světy lyriky je věnována tématu z oboru teorie umělecké fikce, přinášející v současnosti nové zásadní poznatky pro zkoumání literární teorie.
PASEKA, 84 str., 99 Kč.

Petr Čornej
Tajemství českých kronik
Přední český historik Petr Čornej ve své knize o době husitské analyzuje dobové materiály a napravuje řadu fikcí a omylů v obrazu husitství.
PASEKA, 464 str., 389 Kč.

Timothy Garton Ash
Dějiny přítomnosti
Kniha oxfordského historika a publicisty je poutavou kronikou 90. let od euforického roku 1989 až po celoevropské vystřízlivění konce 90. let.
PASEKA, 408 str., 199 Kč.

Ranko Marinković
Kyklop
Významný román moderní chorvatské literatury s ústřední postavou mladého senzitivního intelektuála je zasazen do prostředí bohémno-intelektuálních kruhů Záhřebu v předvečer přepadení Jugoslávie vojsky fašistické Osy na jaře r. 1941.
PASEKA, 560 str., 349 Kč.

Vladimír Pokorný, Ivo Novák
Atlas motýlů
Příručka je určena všem zájemcům o entomologii a sběratelům motýlů.
PASEKA, 268 str., 349 Kč.

Stanislava Ramešová
Mýtus UFO
Kniha se vrací do poválečných let k příběhu Kennetha Arnolda, havárii Thomase Mantella, a především k „roswellské havárii“ mimozemského objektu jako základních pilířů vznikající ufologie.
PASEKA, 240 str., 199 Kč.

Robert Sak
Salon dvou století
Kniha podává obraz jedinečného českého literárního salonu, který po několik desetiletí vedla Anna Lauermannová-Mikschová (1852-1932) a kterým za tu dobu prošlo přinejmenším sto dvacet osobností kulturního života.
PASEKA, 280 str., 259 Kč.

Petr Volf
Na začátku byla čára
29 rozhovorů se současnými českými malíři, grafiky, sochaři, fotografy a architekty.
PASEKA, 248 str., 249 Kč.

Jiří Gold
Ze dna na den
Sbírka nevědných textů z let 1988-90.
PETROV, 164 str., 160 Kč.

Nataša Reimanová
Dědeček
Kniha obsahuje tři novely. Jejich děj, psychologie postav, vynalézávé lexikum a syntax i humor rýsují mapu soukromých i národních dějin.
PETROV, 278 str., 269 Kč.

Michal Šanda
Sudamerická romance
Vyprávěčem a fiktivním autorem této básnické prózy je český kolonista, fotograf a kronikář Bartolomeo Doubrava z Rakomi u Chudenic působící v Argentině.
PETROV, 122 str., 163 Kč.

Richard Gordon
Láska a sir Lancelot
Další z čtenářsky oblíbených příběhů sira Lancelota pochází z pera Richarda Gordona, jednoho z největších klasiků anglické humoristické literatury 20. století.
PLOT, 128 str., 189 Kč.

Pelham Grenville Wodehouse
Láska mezi slepicemi
Román „Láska mezi slepicemi“ P. G. Wodehouse, otce anglické humoristické literatury, ani na chvíli nedovolí zapomenout, že život je někdy plný ošemetných nástrah a nečekaných zvratů, ale nakonec přece jen stojí za to jej žít.
PLOT, 160 str., 189 Kč.

Miguel Ruiz
Láska, vztahy a přátelství
Don Miguel Ruiz vysvětluje názory a předpoklady vycházející ze strachu, které podkopávají lásku a vedou k utrpení v našich partnerských vztazích.
PRAGMA, 156 str., 160 Kč.

Vladimír Mikulka, Martin J. Švejda, Věra Velemanová
Kulturně divadelní spolek Puchmajer
Antologie nejlepších textů pražského Kulturně divadelního spolku Puchmajer, sdružujícího četné výrazné autorské a komediální osobnosti.
PRAŽSKÁ SCÉNA, 168 str., 199 Kč.

Karla Erbová
Liánový most
Básnická sbírka.
PROTIS, 106 str., 126 Kč.

Jindřiška Kubáčová
Dům v Nádražní ulici
PROTIS, 112 str., 126 Kč.

Milan Richter
Pět ročních období
Básnická sbírka.
PROTIS, 168 str., 136 Kč.

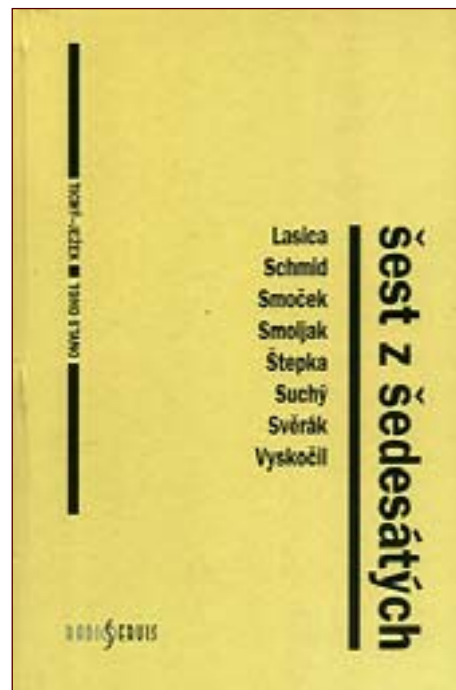
Viki Shock
Negropolis
Básnická sbírka.
PROTIS, 88 str., 137 Kč.

Vše co vyšlo

od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Pavel Turnovský, Emil Heintl
Rozloučení s tradiční astrologií
Druhé, rozšířené vydání knihy věnované atlantické astrologii.
PŮDORYS, 354 str., 340 Kč.

Tono Stano, Vlastimil Ježek, Zdeněk A. Tichý
Šest z šedesátých
Kniha rozhovorů s divadelními legendami malých scén - Jiřím Suchým, Milanem Lasicou, Ladislavem Smoljakem a Zdeňkem Svěrákem, Ladislavem Smočkem, Janem Schmidem, Stanislavem Štepkou a Ivanem Vyskočilem.
RADIOSERVIS, 307 str., 229 Kč.

Jiří Reichl
Cesta napříč městem
Magické povídky scénaristy Jiřího Reichla.
ROMEO, 232 str., 218 Kč.

Vše co vyšlo

od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Jaroslav Čechura, Jiří Mikulec, Milan Hlaváčka, Eduard Maur
Královská trilogie
Souborné vydání tří knih, napsaných čtveřicí význačných českých historiků, kteří milovníkům historie přibližují české dějiny objevným a přitažlivým způsobem, jenž byl v tradiční historiografii donedávna opomíjen.
RYBKA PUBLISHERS, 608 str., 498 Kč.

Norbert Čapek
Nálada - Jak ovládat vlastní náladu
Kniha ukazuje možnosti poznávání vnitřních mechanismů tvorby našich nálad.
SANTAL, 126 str., 139 Kč.

Marie Mihalová, Milan Svoboda
Vnitřní svoboda
Kniha odhaluje příčiny vnitřní nesvobody, která zhoršuje kvalitu lidského života i mezilidských vztahů a představuje velkou překážku v otázce hlubšího sebepoznávání.
SANTAL, 142 str., 139 Kč.

Miroslav Studnička
Život orchidejí
Kniha představuje výběr z nejvýznamnější sbírky orchidejí v České republice.
SANTAL, 144 str., 298 Kč.

Videň
Obrazová publikace obsahující důležité mezníky z historie Vidně a praktické informace pro turisty.
SLOVART, 72 str., 249 Kč.

Řím
Obrazová publikace představuje nejenom historii Říma, ale i tamější život, slavné restaurace a okolí tohoto věčného města nekonečné krásy a zároveň moderní metropole.
SLOVART, 72 str., 249 Kč.

Můj první slovník česko-německý
Jedinečný obrázkový slovník pro nejmenší, ilustrovaný barevnými fotografiemi, pomůže dětem výrazně obohatit slovní zásobu.
SLOVART, 64 str., 199 Kč.

Můj první slovník česko-anglický
Jedinečný obrázkový slovník pro nejmenší, ilustrovaný barevnými fotografiemi, pomůže dětem výrazně obohatit slovní zásobu.
SLOVART, 64 str., 199 Kč.

Moi Ali
Efektivní marketing

Praktické techniky vám ukáží, jak rozvinout efektivní marketingové dovednosti a plánovat a uskutečňovat marketingovou strategii.
SLOVART, 72 str., 99 Kč.

Alex Barnett
Černé díry a další vesmírné zajímavosti
SLOVART, 96 str., 129 Kč.

Andy Bruce, Ken Langdon
Řízení projektu
Praktické rady pro vedení úspěšného podnikatelského zá-
měru.
SLOVART, 72 str., 99 Kč.

Marcella Colombo
Americký Jihozápad
Kniha je plná faktů o historii a osobnostech, které patří k této oblasti.
SLOVART, 136 str., 499 Kč.

David Lambert
Průvodce světem dinosaurů
V knize podniknete neobyčklou cestu v čase, abyste navštívili Zemi v druhohorách.
SLOVART, 64 str., 199 Kč.

Dorota Modlińska
Koně a hřibata
Ilustrovaná příručka o chovu koní a jezdeckví.
SLOVART, 93 str., 149 Kč.

Costanza Poli
Toskánsko
Toskánsko patří podle mínění mnohých k nejkrásnějším italským oblastem. Neobyčejné záběry shromážděné v této knize nám připadají jako výtvořivé fantazie.
SLOVART, 132 str., 499 Kč.

Milena Ercole Pozzoli
Zámky na Loire
Zámky na Loire, s půvabnými parky, honosně zařízenými místnostmi, s mnohdy bouřlivou historií, oparem tajemství a legend, který je hál, jsou výtvořem jedné z nejvýstižnějších evropských civilizací.
SLOVART, 136 str., 499 Kč.

Gudrun Sulzenbacherová
Zapomenutá řemesla a život na venkově
Cílem této obrazové publikace je přiblížit především dětem některá řemesla našich předků a umožnit jim nahlédnout do někdejšího života na venkově.
SLOVART, 64 str., 199 Kč.

Christian Weiss
Mladý pozorovatel u moře
Rady a informace od mladého pozorovatele, kterým se můžete stát i vy.
SLOVART, 128 str., 149 Kč.

Hans-Michael Koetzle
Slavné fotografie I.
Publikace prezentuje klíčové snímky z historie fotografie, které po technické či estetické stránce nebo svým sociálním využitím posunuly konvenční fotografii kupředu.
SLOVART, TASCHEN, 192 str., 199 Kč.

Hans-Michael Koetzle
Slavné fotografie II.
Publikace prezentuje klíčové snímky z historie fotografie, které po technické či estetické stránce nebo svým sociálním využitím posunuly konvenční fotografii kupředu.
SLOVART, TASCHEN, 192 str., 199 Kč.

Roman Szpuk
Tancem pádu
Básnická sbírka.
SURSUM, 112 str., 99 Kč.

Pavel Josefovič Hejátko
Hlenobyti
Sbírka sociálně-politické poezie.
TEMPO, 120 str., 130 Kč.

Giacomo Leopardi
Morální dílka
TICHÁ BYZANC, 296 str., 325 Kč.

Josef Schwarz-Červinka
Trpělivě obnošené tělo
Literární podoba úspěšného rozhlasového vzpomínání vynikajícího českého překladatele, recitátora a rozhlasového dramaturga.
TORST, 188 str., 199 Kč.

Přemysl Blažíček
Kritika a interpretace
Soubor kratších textů. Uspořádal a komentoval Michael Špirit.
TRIÁDA, 528 str., 396 Kč.

Zdeněk Vašíček
Podmínky volby
Kniha tvoří osmnáct esejů z let 1996-2003 a uzavírá ji rozhovor s autorem.
TRIÁDA, 268 str., 279 Kč.

Jarda Cervenka
Dámy bruselských nocí
Povídky Jardy Cervenky, které obdržely v roce 2000 Cenu Richarda Sullivana v žánru krátké povídky, jsou obydleny nezapomenutými postavami z podivných koutů světa.
TRITON, 150 str., 149 Kč.

Jeremy Fox
Chomsky a globalizace
Kniha zkoumá Chomského nezávislé názory na globální ekonomickou hegemonii a nový světový pořádek.
TRITON, 88 str., 88 Kč.

Petr Hudlička
Prožívání - Zkušenost - Životní svět
Kniha hledá odpovědi na otázky, co pro člověka může znamenat matematika nebo psychotherapeutický výcvik, proč hrajeme hry na hrdiny či dokonce na otázky, co mohou mít zmíněné tolik odlišné činnosti společného.
TRITON, 179 str., 149 Kč.

George Myerson
Heidegger, Habermas a mobilní telefon
Toto postmodernistické setkání podává shrnutí masivní kampaně na "mobilizování" zeměkoule a klade naléhavou otázku: co se stalo s myšlenkou "komunikace"?
TRITON, 88 str., 88 Kč.

František Novotný
Další den Valhaly - Odpoledne
Mágové z tajné lóže Thule, kteří vychovali Hitlera, znají tajemství, jak proniknout do podsvětí Valhaly a přimět Šúrta, aby jim pomohl zvrátit neblahý průběh 2. světové války.
TRITON, 392 str., 199 Kč.

Jan Poněšický
Fenomén ženství a mužství
Autor vkládá do této publikace nejen své zkušenosti lékaře a psychotherapeuta, ale navíc se rozepisuje o ženství a mužství z pozice psychoanalytika a psychologa.
TRITON, 204 str., 149 Kč.

Stuart Sim
Lyotard a nelidské
Pojednání nad Lyotardovou otázkou Co když pro lidstvo je „správné“ právě to, aby bylo obýváno nelidským? .
TRITON, 80 str., 88 Kč.

Václav Veber
Leninova vláda
Kniha edice Dějiny do kapsy věnovaná Leninově vládě v letech 1917-1924.
TRITON, 192 str., 169 Kč.

Allen Wheelis
Naslouchání
Poutavě napsaná vzpomínková kniha psychoanalytika Allena Wheelise.
TRITON, 202 str., 229 Kč.

Elizabeth Wrightová
Lacan a postfeminismus
Jacques Lacan (1901-81), známý jako "francouzský Freud", je klíčovou postavou postmoderní psychoanalýzy.
TRITON, 88 str., 88 Kč.

Arkadij Strugackij, Boris Strugackij
Ničivá vlna

Sci-fi román bratří Strugackých z planety Duha, která byla využita jako megalaboratoř pro fyzikální pokusy.
TRITON, LASER, 160 str., 159 Kč.

Broumovsko
Interpretace kulturního a historického dědictví na Broumovsku.
TUŽ SE, BROUMOVSKO!, 154 str., 289 Kč.

Jane Bowles
V altánu
Dramatický text jedné z nejvýznamnějších představitelk moderní americké literatury.
VĚTRNÉ MLÝNY, 148 str., 189 Kč.

Michael Primas
Ticho znamená mlčení
Horká letní novela z české současnosti vás přenesení až na vzdálenou Sicílii.
VISTA, 122 str., 119 Kč.

Robert H.B. Lockhart
Jan Masaryk - Osobní vzpomínky

Vzpomínková črta na tragicky skonavšího syna prvního československého prezidenta a ministra zahraničních věcí Jana Masaryka.
VLADIMÍR KOŘÍNEK, 92 str., 149 Kč.

Josef Veselý
Satanismus
Autor v knize stručně shrnul historii, ideologii i současnou praxi satanismu.
VODNÁŘ, 293 str., 349 Kč.

Charles R. Cross
Těžší než nebe: Životopis Curta Cobaina
Autor na základě více než 400 rozhovorů s Cobainovými přáteli, rodiči, kolegy i díky exkluzivnímu přístupu k citacím Cobainových deníků odhaluje mnohá neznámá tajemství, která se váží k této legendární hvězdě i jeho skupině Nirvana.
VOLVOX GLOBATOR, 456 str., 299 Kč.

Jonathan Luxmoore, Jolanta Babiuchová
Vatikán a rudý praporek

Vše co vyšlo

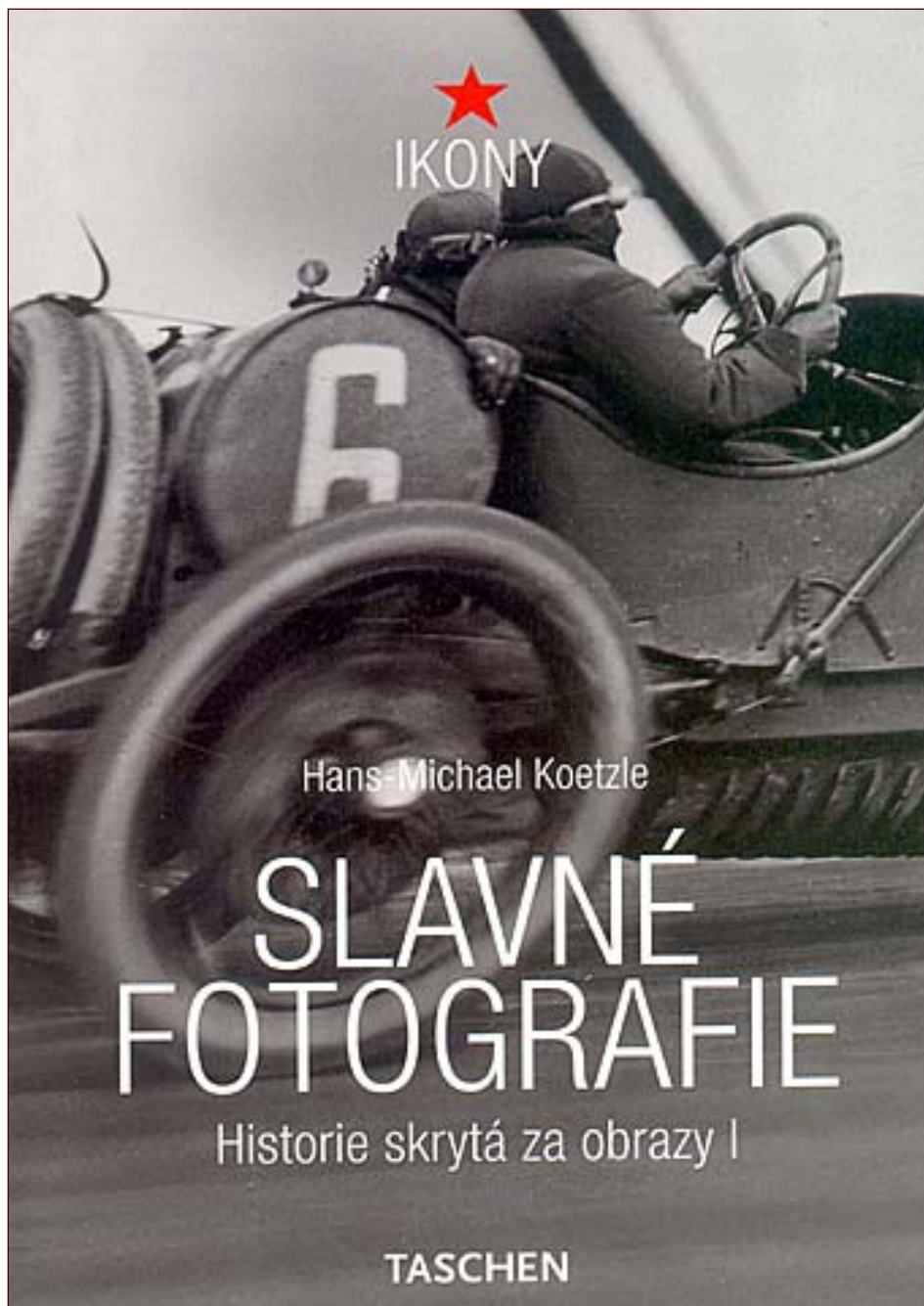
od 23. 5. do 20. 6. 2003

Ve spolupráci s internetovým knihkupectvím Kosmas (www.kosmas.cz) jsme pro Vás začali připravovat aktuální přehled nových knih. Řazení je abecední podle nakladatele. Seznam obsahuje základní informace a anotace od nakladatelů. Přetiskujeme bez redakčních úprav.

.....
Historická práce vypráví příběh konfrontace katolické církve s komunismem.
VOLVOX GLOBATOR, 534 str., 399 Kč.

Růžena Dostálová
Byzantská vzdělanost
Zásadní práce o kultuře byzantské říše. Druhé vydání knihy přední české byzantoložky, v níž se zabývá duchovní tradicí východní části římského impéria.
VYŠEHRAD, 456 str., 378 Kč.

Jean Verdon
Volný čas ve středověku
Kniha představuje první pokus o zachycení dosud téměř neprobádaného území „volného času“ ve středověké Evropě.
VYŠEHRAD, 264 str., 248 Kč.

K a f e

By

H r u b é

o p l a v k y

„Musím si koupit ty plavky.“

„Proboha, prosím tě, ještě nemáš ani vybranou dovolenou a už kupuješ plavky.“

Takhle je to snad vždycky. Myslí si, že stačí říct – já chci, já potřebuju, musím mít. Teď. Hned. Bez ohledu na cokoliv. Ještě ke všemu plaší tisíc let dopředu. Neví nic. Co bude, jak bude, ale už dělá přípravy. Vidí jenom to, jak se v těch plavkách promenuje. Po plážičce, těsně kolem hrany bazénu.

p a r á d a

Jede se snad ukazovat nebo co? Vždyť je to o nakrknutí.

b e z z a j e t í

Ale nechci nikomu křivdit. Neznáme se den.

d v a

Víme oba, že tyhle plavkové eskapády už tady byly. Všechno vždycky muselo být pintlich. Jenom aby probůh nepřišlo nějaké překvapení. Nějaké zaskočení.

h e s l o

Být za každou cenu připraven. Nic nesmí haprovat, jinak přijde scéna, hrůza, zmatení. Pro maličkost. Já ale nedám průchod maličernostem. V klidu přehlédnu tón, který jasně říká – jde jen o mě, ukoj mé potřeby. Já se ale nenechám vyprovokovat a nevšímnu si toho, co z pronesené věty jasně vyplývá, totiž – společná dovolená, je dovolená pro mě, jestli jedeš se mnou, tak jenom jako doprovod, je mi vlastně šumafuk, že tam budeš se mnou.

Tak to by bylo jen tak
pro začátek. Zeptat se
pro jistotu ještě jednou,
proč mezi první
zařizované věci patří
zrovna plavky, znamená
odpálit řízenou střelu.

Nechám to tak, jak to je, protože vím, že stačí pípnout a přijde masící protiútok – jak to vůbec můžeš říct? Zajímá mě, že tam jedeme spolu. Je to přeci naše dovolená. Naše společné štěstí, naše společná užívká. A víš dobře, že si jí oba moc moc zasloužíme. Já se ti tak strašně těším. Hlavně, aby nám všechno klaplo. Jak tě mohlo napadnout, že myslím jen na sebe. To bychom se mohli ještě pobavit o tom, kdo na koho jak myslí. Copak si už nevzpomínáš? Nikdy nic bez tebe. A to, že se snažím na nic nezapomenout, mi nevyčítej. Ani chvilku. Někdo musí myslet na všechno. Vždyť tě dobře znám. Všechno bereš na lehkou váhu. Lidi jako ty si ani neuvědomují, co ten druhý pro ně dělá. I kdyby se jenom něco nechalo na tobě, nic by nebylo. Nepřerušuj mě. Věř mi, není předčasné zajišťovat nějaké věci už teď. Je na nic, když se všechno potom dělá najednou. Ve spěchu. Ty nemáš ani představu, na co já musím myslet. Nic nevynechat, nic nezanedbat. Vždyť bez toho bychom nikdy nic neměli, nic by se neuskutečnilo. A to přeci ani jeden z nás dvou nechce.

c h c e

Tak to by bylo jen tak pro začátek. Zeptat se pro jistotu ještě jednou, proč mezi první zařizované věci patří zrovna plavky, znamená odpálit řízenou střelu.

Kde žiješ, prosím tě? Mně už je totiž jasný, co ty si myslíš. Ty mě podezříváš, že se chci celou dovolenou válet na lehátku u vody? Ale tak to absolutně není. Tím, že tě tohle napadá, zrazuješ nás oba. Nevíš, co jsme si slíbili? Nejedeme přeci tak jako všichni. Vykydnout

se u vody a čumět. No řekni, řekni to dál ty. Dobře, klidně to zopakuju já. My chceme jezdit za poznáním. To je přeci náš cíl. Poznat kulturu, a teď když jsme se trochu rozmohli tak i cizinu, potkat lidi, prochodit památky. Kromě hor. Víš přeci, že kopce mi nesedí. A to, že chci sebou plavky, nic neznamena. Nebo ahá. Ty možná nechceš utrácet peníze. Chceš je vyšetřit. Myslíš, že jsou důležitější věci. Chceš vaříč. Ten malej, jak jsme na něj tudle koukali. Myslíš na něj, ale nic neřekneš. Ale copak jsme se nedohodli, že si letos připlatíme a vykašlem se na vaření. Nebo to rušíš?

p ř i j í m á m

Tak to ne, protože já už s tím počítám. Pořád to honění kolem jídla. Jako nějaký klasický turisté. Vždyť jsem si řekli, že to letos bude jinak. Loni a předloni už to sice taky takhle bylo, ale stálo to za hovno. Povedlo se to tak nějak na půl, protože podniky na pobřeží stály taky za hovno. Prostě jsme to špatně vybrali. Ale letošní dovolená musí být jiná. Chceme si jí přeci užít? A nový plavky jsou pro mě jednoduše nutnost. Já nedám na to, co si lidi myslí.

o ko l o

Chci to udělat kvůli sobě. I kvůli tobě. Kvůli pocitu.

n a č a s

Ale to už vplouváme do obchodu s plavkami. Nasadíme živiální obličej a on řekne – prosil bych plavky, tady na mě, letošní model. Prodavačka pípne – bude si pán přát nohavičkové nebo je spíš klasičtější typ?

Pryč je doba, kdy se koupal nahej. Kdekoliv.

Texty

Jan Gabriel

Zastávka

Vše co jsi říkala
Právě jen sirkou
Ano zříceniny
A oblaka plují jako když se přehodí noha přes nohu
Nebo se otevře okno
Nelíčené zděšení
Čí nohy vyrostou ve tmě
Čí opěradlo ve spánku
Vůně jako když se začínají kazit mandle
Nahořklé ale je možné je ještě pevně sevřít jako některé pohledy v závěsech
Obcházet a čekat
Ostrov je na zip
A kolem stále jen sádlo chodníků

Představujeme Vám (jména české poezie a prózy)

Krátce nebo navždy

Vyprávění není zima
 Ani bloudění kolem ohrady
 Něco na způsob stavebnice
 Kde je nejvíc mrtvých
 Nikdo se nevzdává
 A nikdo není na dosah
 Z hromady sirek dál trčí Titanik
 Cesty se rozbíhají
 Zvětšují a dají se žehlít
 Samo oslnění v lemu sukně
 Samé zapamatovat si a hlavně se netrást
 Parfémy táhnou
 Už si není ani kam sednout
 Ani z jedné
 Ani z druhé strany
 Dlaň tmy
 Krátce nebo navždy pustá

Útěky

Samí hrdinové drobký tváře
 A o kus dál by to mohly být jejich dcery
 Barvy vystrčené z houští
 Zatímco na druhé straně dveří se již stmívá

 Kam vedou cesty lechtání
 Když na mapě jsou už zanesena všechna jezera
 Všechny jizvy rosoly
 Orientální želatina
 Případ od případu
 Tu a tam dokonce i konec světa

...

Budou nás zalévat
 Obkládat stínem zkoušet smetí
 Prachovky hlav
 Sotva viditelné ještě sládnou
 Když nečekaně osloví kolemjdoucí zranění
 Ještě jsme se nenaučili italsky
 V hlíně která se prodává tiše
 Jako originál

Procházka

Zapnout se vyhrnout límec cenit zuby
K chůzi přikusovat všechna ta nároží
Své bledé tváře
Nic netušící ozvěny
Téměř terče kdyby nekapaly
Postát už jen v pepermintové úrodě prázdnin
V dešti kreslit vtipy přímo do kapek
Rabovat v prádelníku vzpomínek
Rozepsaný hvízdáním
Vím
Jen lehkou úklonou

Chodníkem svítání

Už jen kov kolejnic
Olizuje límce
Samé katastrofy jakoby vlasy měly mít k sobě blíž
Než se rozloučíme
Sám
S dodatkem P. S.

Texty
Jan
Gabriel

Almuňacar

Vladce B.

Už s probuzením se zakousnout do prázdnoty dne
Napnutá kůže stehen
Gest co se na slunci zvětšovaly
Zpupně téměř jako klacek
Stínem peří

Rozkrok zůstával dál tajemstvím
Jiskrou slamáku
To žil ještě Anton Pavlovič
Jeho sestry příležitostně představované
Jako hromosvody
Převaluj na jazyku slovo Almuňacar
Bez nehod ale s nápady

Dál žehlíme ticho zvířat
Modří až na písek
S nedopovězenou otázkou

Představujeme Vám (jména české poezie a prózy)

Hromady a kola

Nenápadně vklouznout
Řekne se svršky ale co ta hromada vrásek
Oceán podrážek
Známe to všichni: usnout ve chvíli kdy nemůžeme usnout
Teď nebo nikdy
Otazníky malířských stojanů vztyčených proti slunci
Zacákané výčtkami
Popoháněné máslem
Mezi lokály šum ulic hoří ale neumírá
Prázdný talíř kde ještě před chvílí bylo šedé nebe
Kruhy jako pohlaví
Nadechnout a vynořit se o několik centimetrů dál

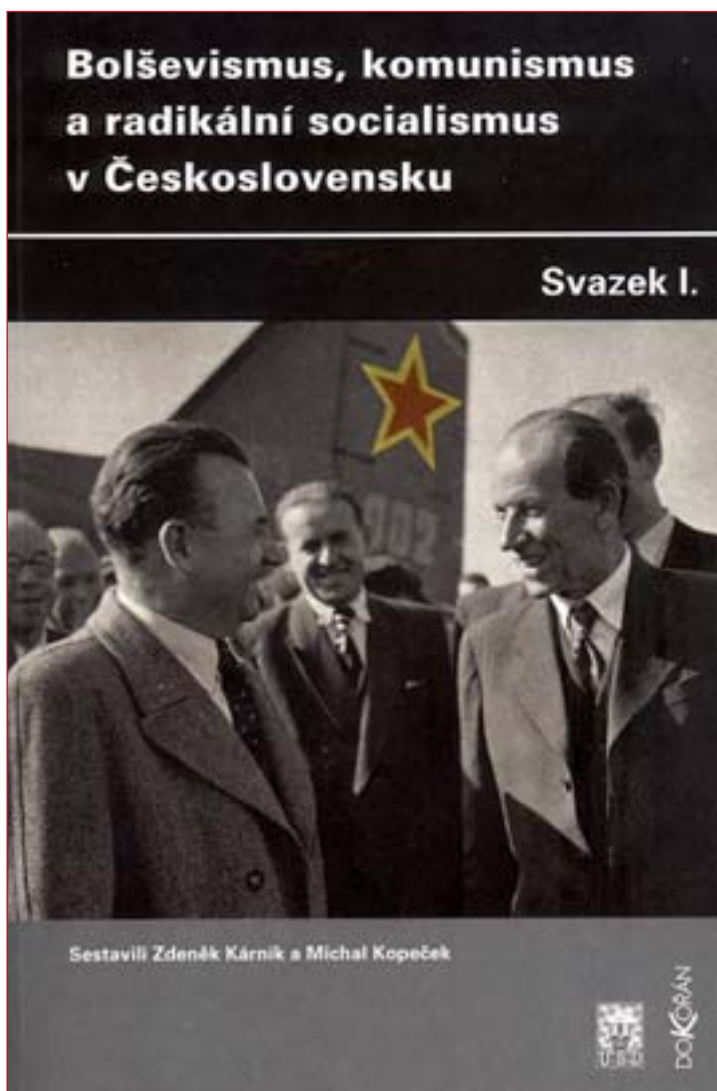
Zastavárna

Čí nahota dráždí větvě
Zaprášené slunce
Už i ramena
Hnízdo příštího úsměvu
Kde můžeme zhasnout a přesto dosáhneme na strop
Chodníky se přibližují gestem
Často plavou
Někdy se zvětšují a podobají se nadávkám
Z Prahy se jezdilo do Prahy
Samý tik jen si ještě vzpomenout na vůni včerejšího oběda
Na závěsy které vedly až ke skleníku
Na pohledy bez ozvěn na ranní mlhu krve
Rozvěšené kameny v řeznictví

KSČ včera a dnes I.

V předminulém čísle
Dobré adresy jsme
zde vcelku potěšeni
postáli nad knihou
Jiřího Pernese. Mluvili
jsme o tom, jak málo
se česká historiografie
zatím zabývá dějinami
komunistického hnutí.
Každá myšlenka se
ovšem dá zpochybnit.
A tak rubriku historie
v letošním létě
oblečeme do rudé...
Titulů o dějinách
i současnosti KSČ
totiž, navzdory naší
lamentaci, přibývá.

1. Včera

Před časem jsme mluvili o pokusu o nové dějiny KSČ, které Pernes zpracoval na příkladech komunistických prezidentů. Dnes nahlédneme na stejnou tematiku v mnohem roztříštěnějším, místy však detailnějším pohledu. Ten nabízí sborník *Bolševismus, komunismus a radikální socialismus v Československu*, svazek I. Sestavili jej Zdeněk Kárník a Michal Kopeček.

Profesor Kárník je znalec dějin první republiky a socialistického hnutí a vede výzkumný úkol KSČ a radikální socialismus v Československu 1918-1989, který má ambici nově, bez prokomunistické ideologie zpracovat dějiny levicového hnutí (socialistického i radikálního) v českých zemích. Prvním výsledkem už dvouleté práce historiků je právě zmíněný sborník. Profesor Kárník vidí jeho smysl v tom, že upozorní

ostatní vědce na existenci tohoto projektu a přivede je třeba ke spolupráci nebo k polemice. K tomuto účelu ovšem stačí odborná historická periodika nebo konference. Hledejme tedy jiný důvod, proč tento obsahově nesourodý až chaotický, stylově různorodý sborník bez jmenného rejstříku vůbec leží na knižních pultech.

Profesor Kárník v úvodu vytyčuje cíl a smysl badatelského projektu v zaměření se na to „zda a nakolik produkuje kapitalistické výrobní a vůbec společenské uspořádání i sociální vrstvu, která nevidí před sebou perspektivu integrování do ní, naopak se cítí být jí vyvržena a je náchylná věnovat své sympatie radikálně socialistickým programům a plánům.“ Teze o tom, že dominantní režim nedává ve svém rámci (ideologický, ekonomický či kulturní) prostor pro nekonformní nebo periferní vrstvy ovšem

není nic nového a je aplikovatelný třeba také na husákovskou normalizaci a havlovský disent či bondyovský underground. Ve vytyčení okruhů a témat, kterými by se současná historiografie mohla a měla v bádání nad komunistickou historií zabývat, se jako životnější a realističtější zdá další Kárníkova myšlenka: „součástí hledání a bádání je např. i zóna psychologie, mikrohistorie rodiny, biografie“ atd. Začít s dějinami radikální levice (komunismu a radikálního socialismu) na úrovni dějin každodennosti je skutečná výzva. Mnohem větší, než analyzovat ideologické kličky a proudy komunistického či socialistického hnutí u nás. Právě na dějinách běžných komunistů, v pochopení jejich často nezdolně celoživotní idealističnosti a doslova a bez přehánění víry v komunismus, je jedna z možných cest, jak pochopit, proč komunismus slavil úspěch v české národní společnosti.

Jaké práce kterých autorů tedy sborník nabízí? Jakub Rákosník se zabývá zásadami ochrany a boje nezaměstnaných v kontextu programu KSČ v letech 1921-1938, sám Zdeněk Kárník přispěl statistickou analýzou úspěchů a neúspěchů KSČ „v klíčově významných“ (?) parlamentních volbách v roce 1935. Vůbec poprvé se představující autorská dvojice Karel Kaplan a Pavel Kosatík nabídla „zcela jiný přístup, tentokrát nejenom metodologicky, ale také stylisticky“ a „literárně pojala“ život poděšeného dělnického táty s krvavou rubášskou, život Antonína Zápotockého. Lenka Kalinová pojednala o změnách sociálního systému v Československu po druhé světové válce v kontextu vývoje vyspělých zemí, Jiří Maňák se zaměřil na proměnu dělnické strany v organizaci moci, na problematiku dělnického charakteru KSČ v letech 1945-1953 ve světle stranické statistiky. A slovenskou notu do sborníku vnesla Soňa Gabzdilová s prací o vztahu KSČ a školství na Slovensku na počátku 50. let.

Nejen že ve sborníku tedy, jak přiznává i Zdeněk Kárník, chybí v titulu slibované ra-

Oni jej na oplátku zvali mezi sebe, třeba na přednášky do Proletkultu. Ovšem na své komunistické přátele měl smůlu, která by mohla vysvětlovat, proč do KSČ vstoupil vzhledem ke svým sympatiím tak pozdě – skoro všichni komunističtí intelektuálové, s nimiž spolupracoval, byli ještě před válkou z KSČ postupně vylučováni. Zatímco strana svůj poměr k inteligenci ovšem měnila od nezájmu po nenávist, Nejedlý zůstal ve svém ideologickém náhledu na věc stejný.

dikálně socialistické hnutí (které v Čechách na počátku minulého století téměř zaniklo pod dominancí komunistů), ale také zajímavý návrh profesora Kárníka, aby badatelé se snažili zohlednit každodenní dějiny českého komunismu, jaksi vyšuměl. Zmíněné autory opět zlákal rudé koberce sekretariátu, paradoxnost komunistického Hradu a zakouřené jednací sály s nekonečnými debatami o programu.

A tak nakonec nezbyvá než souhlasit (protože peskovat editory sborníku, že nevybrali texty, jaké jsme čekali, ale vybrali, jaké chtěli, je neslušné, musíme souhlasit) s konstatováním Michala Kopečka, že práce „Cuhrova a Křesťanova představuje v dobrém slova smyslu empirický pól sborníku, závěrečná stať od Michala Pullmanna reprezentuje pól teoretický.“

Od pólu k pólu

A tak se na zmíněné tři póly podívejme blíže. Jiří Křesťan přispěl do sborníku, který společně vydal Ústav pro soudobé dějiny a nakladatelství Dokořán, statí o vzájemném vztahu KSČ a Zdeňka Nejedlého v letech 1921-1925. Připomíná, že Nejedlého cesta mezi komunisty byla dlouhá a poměr-

ně komplikovaná, zvlášť uvažíme-li, že Nejedlý, jak jej karikatura zachycuje v padesátých letech, byl na konci života oddaným členem Gottwaldovy strany. Do KSČ však vstoupil (o důvodech se můžeme dohadovat) po druhé světové válce a rovnou v Moskvě. Ve dvacátých letech se mnohým tehdejším hodnotitelům jeho práce jevil spíše jako pokračovatel T. G. Masaryka, i když lidská a myšlenková chladnost a strohost ho řadila spíše k Edvardu Benešovi. Václav Černý dokonce mluvil o tom, že Nejedlý byl Masarykem „celoživotně omráčen“. Ovšem Nejedlý měl k Masarykovi vztah vskutku nemasarykovský – namísto realismu uplatnil ideologii; pokud se střetla s realitou, tím hůře pro fakta. Pokud tedy Masaryk nevyhovoval Nejedlému, tím hůře pro Masaryka, byl „masarykovsky domyšlen v duchu doby“.

Nejedlý tedy už ve dvacátých letech, v době, kdy politicky lnul spíše k národním socialistům nebo sociálním demokratům, uvažoval s ideologickou předpojatostí. Toho člověka mohli karlínští kluci použít. Ovšem cestu k nim hledal Nejedlý, hlavně na stránkách svého Varu, spíše sám a postupně kolem sebe vytvořil okruh komunistických intelektuálů. Oni jej na oplátku zvali mezi sebe, třeba na přednášky do Proletkultu. Ovšem na své komunistické přátele měl smůlu, která by mohla vysvětlovat, proč do

KSČ vstoupil vzhledem ke svým sympatiím tak pozdě – skoro všichni komunističtí intelektuálové, s nimiž spolupracoval, byli ještě před válkou z KSČ postupně vylučováni. Zatímco strana svůj poměr k inteligenci ovšem měnila od nezájmu po nenávist, Nejedlý zůstal ve svém ideologickém náhledu na věc stejný.

**Rudé
amen**

Jaroslav Cuhra ve své studii o vztahu Vatikánu a Československa za Pražského jara se přiblížil požadavku na vhled do velkých dějin skrze každodennost asi nejlépe. Modlit se přece chodí kdekdo, i za komunistů. A když ledy potály, šlo nás víc. Vatikánu se to líbilo, začal se zajímat. Jenže KSČ to se svobodou zase nemyslela tak vážně. Rozhodně nechtěla, aby lidé byli svobodní i v oblastech, které ona neřídí.

A tak se krok za krokem na vztahu církve a ČSSR za Pražského jara (ale třeba také na poměru KSČ a občanské společnosti apod.) dá ukázat, jak to vlastně strana myslela. A Jaroslavu Cuhrovi se to daří víc než poutavě. Vatikán na počátku politického oteplení začal například kromě kontaktů na politické špičky rozvíjet také styky s těmi

Na praktické rovině historického bádání dává nahlédnout do možností zkoumání morální gramatiky sociálních konfliktů té které společnosti v konkrétním dějinném kontextu. V českém prostředí navrhuje mimo jiné snažit se postihnout místa tenzí mezi občanskou společností a státním režimem (ať už za první republiky nebo po roce 1945).

kněžími, kteří s režimem nesouhlasili, ale nebyli s ním zrovna v přímém konfliktu. Oni měli prosazovat jeho politiku, oslovovat mladé křesťany apod. Po lednu 1968 se dokonce Vatikán odhodlal oslovit KSČ s požadavky dříve nemyslitelnými – například s povolením návratu v Římě dlícího a churavějícího kardinála Berana. A také právě zde se ukázalo, že strana si demokratizaci představuje jen jako Dubčekův úsměv, Smrkovského bodrost a Císařův „lidsky hřejivý“ blábol. Až do srpna nebyl žádný podstatný požadavek Vatikánu vyřešen – kardinál Beran stále zůstával v Římě a nakonec byl pohřben jako jediný kardinál mezi papeži v chrámu sv. Petra, tehdy ještě biskup Tomášek byl kárán za přílišnou aktivitu zvláště ve vztahu k mládeži a mnohé biskupské stolce, navzdory přímým výzvám Vatikánu, zůstaly neobsazené. Po srpnu, když by bylo rovné říct, že je s dialogem konec, zmítala se KSČ ještě v dubčekovské křeči a slibovala, že aspoň část dosažených kroků jistě bude zachována. Nebyla.

Pro fajnšmekry

Závěrečná stať zmíněného sborníku nese titul Sociální hnutí jako problém soudobé

historické vědy v kontextu sociálních věd a autorem tohoto příspěvku k interdisciplinárnímu výzkumu je Michal Pullmann. Text je určen spíše odborným zájemcům a teoretikům výzkumu. Pullmann v něm vytyčuje tři základní zdroje a směry současného bádání nad dějinami sociálního hnutí – jednak posun k úvahám o občanské společnosti a k jejímu vysvětlení, jednak nové teoreticko-empirické pojetí, které sází hlavně na mezioborové propojování přístupů, a nakonec na nové empirické možnosti v dosud nepřístupných zdrojích.

Pullmannova práce poskytuje základní přehled v současnosti protežovaných přístupů, tedy současné vědecké paradigma. Vykládá přínos Pierra Bourdieu, Jürgena Habermasse nebo A. Honnetha. Na praktické rovině historického bádání dává nahlédnout do možností zkoumání morální gramatiky sociálních konfliktů té které společnosti v konkrétním dějinném kontextu. V českém prostředí navrhuje mimo jiné snažit se postihnout místa tenzí mezi občanskou společností a státním režimem (ať už za první republiky nebo po roce 1945). V případě masarykovské republiky takto můžeme odhalovat motivy, které vedly členy různých sociálních skupin směrem k radikální levici a činily z nich nositele komunistické ideje. V případě pozdějšího komu-

nistického režimu, pak stejnou metodou můžeme vytyčit a analyzovat skupiny a hnutí naopak vůči komunistické ideologii a režimu opoziční.

Pullmann se tedy závěrem vrací ke vstupní tezi profesora Kárníka. V běžné vědecké práci to je tak, že teze z úvodu je po shromáždění a rozboru dat potvrzena nebo vyvrácena. U tohoto sborníku je tomu ale jinak – teze je na úvod vytyčena a na závěr ještě jednou vytyčena znovu. Protože však editoři sborníku svou práci nebrali jinak než jako „výzvu“ k dalšímu zájmu o dějiny sociálního hnutí u nás, nemůže být závěr jiný. Jen věřme, že po výzkumném úkolu KSČ a radikální socialismus v Československu 1918–1989 nezůstane jen tento sborník.

Příště komunismus dnes...

Martin Groman

Bolševismus, komunismus a radikální socialismus v Československu, svazek I. Sestavili Zdeněk Kárník a Michal Kopeček. Vychází v rámci Výzkumného úkolu č. A 806 3101 KSČ a radikální socialismus v Československu 1918-1989, podporovaného Grantovou agenturou AV ČR. ÚSD AV ČR a Dokořán, Praha 2003.

Žaluji...

*J*istá stará paní zažalovala tvůrce televizního seriálu *Návštěvníci*. Postava zmateného akademika Filipa prý pošpiňuje památku jejího zesnulého manžela, který se jmenoval Filip, byl významným členem ČSAV a byl také podobný herci Josefu Bláhovi, představiteli seriálového akademika Filipa. Přestože volba jména postavy i jejího představitele neměla se skutečným akademikem nic společného, soud seznal, že paní se cítí dotčena právem a zakázal seriál vysílat, pokud akademik Filip-Bláha nezmění jméno. *Návštěvník* akademik Filip byl proto překřtěn na Richarda, ovšem realizace tohoto rebaptizačního procesu přišla bratru na několik set tisíc korun...*

Na základě takového precedentu jsem se rozhodl vymáhat svá zákonná práva a požadovat odškodnění od všech televizních, filmových a dalších tvůrců, kteří ve svých dílech znevážili památky mých zesnulých příbuzných. Trapným žertům na účet poctivých lidí je nutno rázně učinit přítrž.

Žaluji Jiřího Menzela a Bohumila Hrabala (druhého jmenovaného in memoriam). Postava přednosty z Ostře sledovaných vlaků je k nerozeznání podobná mému předčasně zesnulému strýci, jenž byl přednostou malé železniční stanice a z tohoto titulu i správcem staničního kanape. Strýc byl vážený a ctnostný občan a jeho životní zásluhy o udržení pořádku na stanici, o dodržování zásad mravnosti na pracovišti či o uchování majetku železnice v nepoškozeném stavu byly knihou i filmem nemístně zlehčeny. Žádám proto neprodlený zákaz vysílání a prodeje obou stejnojmenných děl, pokud tato postava nezmění zcela své povolání, nebo alespoň nebude přeřazena do jiné funkce, nejlépe vyšší.

Žaluji Zdeňka a Jana Svěrákovy za film *Obecná škola*. Ironické výroky typu „Chroust mu dávej za vzor...“ nebo kategorická tvr-

zení jako „pan Chroust je blbec“ jsou urážkou památky mého praděda, který se rovněž jmenoval Chroust, byl lidovec a svým vzorným chováním i pracovním zápalem šel příkladem svému okolí. Žádám proto, aby jméno Chroust bylo v této souvislosti z filmu vypuštěno a nahrazeno jiným (např. jménem Padevět, protože to byl doopravdy blbec). Můj praděd Chroust by si to jistě přál.

Žaluji Jaroslava Dietla a Jaroslava Dudka, oba in memoriam, za postavu doktora Cvacha z Nemocnice na kraji města. Nositelem tohoto seriálem tak degradovaného jména

Honzy Hanzla

Sex!

Vraždy!

Plyšáci!

Podobrazník...

* Informace pochází ze seriálu *Pokračování přístě, díl Návštěvníci*.

byl totiž můj zemřelý děd, který pracoval jako ortoped v Novém Boru a, až na kudrnaté blond vlasy, vyšší vzrůst a oválnější obličej s rozsáhlou jizvou na tváři byl nesmírně podobný Josefu Vinklářovi. Můj děd Cvach byl vysoce erudovaným lékařem, který soustavně studoval i anglicky psanou odbornou literaturu ze Západu, za což však byl na pracovišti kolektivem socialistických lékařů perzekuován. Proto se mě osobně hluboce dotýká, pokud je dr. Cvach v seriálu líčen jako lékař bezcharakterní a neschopný a pokud je vysmíván pro četbu časopisu *Surgery* kolegou, který místo toho, aby si doplňoval odbornou kvalifikaci, raději četl Káju Maříka. Postava doktora Cvacha musí být buď přejmenována nebo se k ní musejí ostatní postavy chovat ohleduplněji a ocenit její kvality.

Žaluji Fan Vavřincovou a podruhé Jaroslava Dudka in memoriam za postavu maminky, Cilky Hanákové, v seriálu *Taková normální rodinka*. Velice důrazně protestuji proti tomu, aby byla zesnulá švagrová druhé manželky staršího bratrance nevlastního strýce mé sestřenice, Cilka Hanáková, svědomitá a vzorná matka, která si doma při vaření a při úklidu ráda zpívala, zobrazena jako osoba zmatená, pomalu chápající, až směšná. Rovněž čest jejího mrtvého manžela, bratra druhé manželky staršího bratrance nevlastního strýce mé sestřenice, Oldřicha Hanáka, je bezprecedentním způsobem pošlapána, pokud je tento zralý muž, příkladný výpravčí, otec dvou dcer a velký milovník zvířat v seriálu zpodobněn jako neschopný a infantilní jedinec. Jelikož existují i další podobné rysy mezi seriálovou rodinou Hanákových a zesnulou rodinou Hanákových, o jejíž dobré jméno i památku jsme povinni pečovat, požaduji přejmenování celé rodiny a pro jistotu i změnu charakterů všech postav. Tak, aby neznevažovaly čest slušných lidí, ať už žijících či zesnulých.

Nakonec bych rád upozornil, že veškeré odškodnění chci věnovat na dobročinné účely, takže kdo mi ho nedá, je zrůda, která odírá leukemické děti. Nashledanou.

Marie Zachovalová

Ztracený Walter

Jindřich Batolec

*6. 8. 1976, České Budějovice.

Člen literární skupiny Pět švarných.

Publikoval v Květinkách literárních,
v Revue Morbid a v Tvaru.

Pohádky o údolích v poušti
jsou jeho dosud nezveřejněnou prvotinou.

Pohádky o údolích v poušti (výbor)

Údolí v poušti a duny v poušti jsou pro člověka malé, bezvýznamné a úplně stejné přírodních útvary. Liší se ale pro sebe navzájem, nebo si aspoň myslí, že se liší, rozdělují se a těší a trápí se ze svých rozdílů, a tak je možné psát o nich pohádky.

Když jednou za milion let na údolí v poušti krátce zaprší, pokryjí ho křehké, bílé, nemocné květy, krásné jako den. Údolí má díky nim ještě tři a půl minuty po dešti pocit, že ho někdo potřebuje a že bez něj nemůže žít. Pak květy uschnou.

Jedno údolí říkávalo: „Jako údolí toho zrovna moc nezažijete.“ Mělo pravdu.

Bylo jedno údolí, a to věřilo na převtělování. Věřilo, že převtělování posouvá duši dál a že v něm se ukazuje božská spravedlnost. Vzávalo už teď své další narození a těšilo se na svou příští podobu. Příště se narodilo jako údolí.

Když si údolí s dunou přesypávají písek, vznikají nová údolí a nové duny. Ono to tedy ve skutečnosti není nic světoborného, ale duny to tak nějak považují za smysl své existence.

Údolí v poušti umírají. Umlknou a písek je zarovná. Kupodivu je v tom veliké tajemství. Žádné údolí není stejné, každé je úplně jiné než ostatní údolí. A pak tu najednou není. Smrt znamená, že se všichni ostatní leknou.

Údolí v poušti mívají slušnou fantazii. Co už se jim má taky v poušti jiného vyvinout, že? Jedno údolí si například vymyslelo, že bude předsedou vlády všech ostatních údolí, a chtělo si to od nich nechat odhlasovat. Ostatní údolí mu to odhlasovala, protože jim to bylo jedno.

Existují údolí v poušti, a ta jsou věřící. Věří, že jedno údolí se za ně kdysi nechalo nasypat do moře, ale vstalo z mokřých a stalo se pláží na Riviéře.

— — —

Bylo jedno údolí, a to se zakoukalo do duny. Pořád kolem ní kroužilo, šťastně si sčítalo, kolikrát ho poprášila pískem, a žárlilo, když poprášila pískem někoho jiného. Nakonec duna odešla s kýmsi mnohem vlnitějším a údolí si více nemělo co sčítat.

— — —

Jsou duny, se kterými si údolí ráda hraje. Jsou i jiné duny, kolem kterých údolí jak je rok dlouhý jenom proplovají. Mírná větší na dun je něco mezi tím. Dá se říci, že poušť je víceméně nespravedlivá.

— — —

Všechna údolí v poušti by si pořád jen s dunami prosypávala písek. Dunám to větší nou nevadí, ale údolí jim pro to připadají docela legrační.

— — —

Někteří ovšem říkají, že ve skutečnosti je vlastně spravedlivá.

— — —

Byla dvě údolí, a ta se prala o dunu. Tato pohádka má mnoho různých konců.

— — —

Údolí v poušti se odmalička učí mít ráda písek. Když se to některé nenaučí, má docela smůlu.

— — —

Bylo jedno údolí, a do toho spadl meteorit. Od té doby to bylo „Údolí, do kterého spadl meteorit“.

— — —

Existuje údolí, a to má přesně spočítaná všechna svá zrnka písku. Jejich počet ale před ostatními usilovně tají.

— — —

Všechny duny si o sobě myslí, že jsou romantické. Většinou si nevšimnou údolí, které jim vyznává lásku, protože si právě čtou romantickou knihu.

— — —

Dunám sluší slunce a údolím sluší stín. Je to tak správně. A je-li duna ve stínu, je to vždycky hezčí než je-li údolí na slunci.

— — —

Je jedna věc, kterou byste o údolích v poušti asi měli vědět. V údolích v poušti zhebla už spousta lidí.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to nastoupilo na Smíchově do tramvaje. No dobře, to už jsme trochu přehnali.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti a to si hrálo na paletu. Nabízelo spoustu pískové barvy.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to se nudilo na semináři. Bylo jedno údolí v poušti, a to se nudilo na semináři. Bylo jedno údolí v poušti, a to se nudilo na semináři. Bylo jedno údolí v poušti, a to se nudilo na semináři.

— — —

Bylo jedno údolí, a to dostalo kopačky. Tak začalo hrát fotbal.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti.

— — —

— — —

Když je údolí zasypano nebo duna srovnána, nějaký čas se na ně ještě vzpomíná. Pak se na ně zapomene.

— — —

Bylo jedno údolí, a to si nechalo učesat písek od duny. Duna ho ubezpečila, že mu to sluší, a údolí pak celý den chodilo po poušti jako debil, protože duny mají smysl pro humor.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to bylo sexuální loudil. Pořád po své duně šplhalo, vyžadovalo si na ní pozornost, a kdyby jenom pozornost. Nakonec se to duně zalíbilo tak, že si pořídila další tři podobná údolí.

— — —

Bylo jedno údolí, a to si celá léta střídalo, piplalo a opečovávalo své vlny. Pak přišel vítr a vlny mu rozfoukal. Údolí se naštvalo a zařeklo se, že už nebude nikdy vlny dělat. Za půl hodiny začalo dělat vlny.

— — —

Bylo jedno údolí, a to se rádo dívalo na hvězdy. Když se ho ptali, co si přeje, když padá hvězda, odpovědělo, že aby spadla další.

— — —

Duny jsou zvláštní. Když je do nich někdo zapískovaný a líbí se jim, berou ho za úžasné údolí a za důvod k prosbě desítek nocí. Když je do nich někdo zapískovaný úplně stejným způsobem a nelíbí se jim, berou ho za vlezlý důlek a důvod ke štítivým poznámkám. Z toho vyplývá, že dunám by se v zájmu jejich vlastního duševního zdraví mělo být zakázáno umět způsobovat zapískování.

— — —

Bylo jedno údolí, a to bylo velmi vzdělané a kultivované. Právě proto vědělo, že je mu to v zásadě na nic.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a tomu všechno zkolabovalo, všichni ho opustili a nic mu nevyšlo. Údolí si udrželo dobrou náladu zpěvem lidových písní.

— — —

Kdyby nebylo tak kultivované, řeklo by to jinak.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to nikdo neměl rád. Nikdo ho nikam nezval. Údolí se rozhodlo taky nikoho nikam nezvat, ale žádná extáze pomsty to nebyla.

Bylo jedno údolí v poušti, nijak zvlášť velké, ale velmi nadané, které kromě pár drobností, které už napsalo, mělo v hlavě úžasné věci, které ještě napsat muselo a vědělo to. Jenže ho rozjel bagr. Příroda už někdy takové věci dělává.

— — —

— — —

Údolí v poušti jsou totéž co vlny v moři.

— — —

Byla jedna duna, a ta byla něžná a plachá a hodná a milá a tolerantní a chytrá. A šeredná, takže je to v podstatě jedno.

— — —

Když údolí nebo duna brečí, není to žádná legrace. Oni totiž dovedou brečet jenom písek. A brečet písek, to je děsnej záhul na oči.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to mělo talent na cizí jazyky. Jenže v poušti se mluví jenom pískovsky.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to dostalo k narozeninám oázu. Hrálo si s ní a pak ji zasy-palo.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to bylo násilnické. Některým dunám to imponovalo, ale údolí jim vždycky rozbilo držku.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to si zdobilo svůj kousek pouště. Zdobilo ho s vkusem – lebky vlevo, končetiny vpravo, čutory uprostřed.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to se málo vyspalo. Vyspalo se tak málo, že když usnulo příště, zdálo se mu, že je na čase jít se konečně vyspat.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to si četlo modrou knihu. A jelikož to bylo bystré údolí, tak se z toho zbláznilo.

— — —

Bylo jedno údolí v poušti, a to si ničilo zdraví. K čemu taky zdraví, že.

— — —

Údolí jsou hluboká a duny jsou krásné. Ne vždycky, ale v zásadě to máme v hlavě vypáleno jako správné.

V příštím čísle (vychází 1. srpna 2003)

si přečtete:

Verše
Joyce Mansourové

Povídku
Piotra Ka

Úplně
úchylné rubriky

Ne za pomeňte!